

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• СІЧЕНЬ • 2009 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 1/50 •

РАДІЙМО ВЕЛИКИМ ДАРОМ!

2-3 стор.

Різдвяні привітання Блаженнішого Любомира та Високопреосвященного Ігоря

Постанови синоду єпископів

Передріздвяні новини із теренів Архiepархії

4-5 стор.

Ізраїль готується до зустрічі з Папою

Що належить Ватикану в Святій Землі?

Готується перепоховання Коперника

6-7 стор.

Церква і політика. Європа і США зрікаються християнських традицій

Хто вкрав американське Різдво?

Чому християни вбивають одне одного?

8-9 стор.

Щоб серця єдналися в любові. Християнський клуб знайомств

Закон про десятину

Постаті, які відійшли у вічність. о. М. Фарміга

10-12 стор.

Про почитання святих

Історія парохій Львівщини. Підберізиці

Хвилина на призадуму

Хай свято Різдва ГНІХ стане нашим визволенням від усіх гріхів! Хай це свято принесе у наші душі надію та радість! Хай хворі й убогі, забуті та в'язні, військові й далекі від свого дому, багаті та вільні духом радіють Господнім приходом на землю! Хай Дитя Ісус благословить Вас, любі сестри й брати, добрим здоров'ям та довгими праведними роками життя! Бажаю примирення та духа дбання за український народ – політикам! Хай наші люди мають працю у своїй країні та з честю споживають зароблений хліб! Усім бажаю Господнього благословення, радісних свят Різдва Христового й щасливого Нового 2009 року!

З Різдвяного Послання Архiepіскопа Львівського Ігоря (ВОЗЬНЯКА),
чит. на 2 стор.

На світлинах: Вифлеєм. Храм Різдва Христового.
Зіркою з 14 променями позначене місце,
де, за Євангельським переданням, народився Ісус Христос.

ПРИВІТАННЯ ВЛАДЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА НА РІЗДВО ГНІХ 2009 РОКУ

**Високопреосвященним і Преосвященним
Владикам,
Всесвітлішим і Високопреподобним отцям,
Преподобним ченцям і черницям,
Дорогим у Христі сестрам і братам
мирян**

Мир і Боже благословення!

Дорогі у Христі, через кілька днів ми будемо святкувати Різдво Господа нашого Ісуса Христа – надзвичайно важливу подію для кожного і кожної з нас, для наших родин, для громад, для народу, для Церкви і для всього людства. Ця подія настільки важлива, що ми навіть ділимо історію людства на роки до народження Ісуса Христа та після Його народження. І робимо це не випадково чи випадково, а на підставі глибокого усвідомлення, що світ до Його приходу на землю сильно відрізнявся від світу, який настав після Його приходу. Так само і з життям кожного і кожної з нас. Коли ми втілюємося в Ісуса Христа через святе таїнство Хрещення, пізнаємо Його і зустрінемося з Ним, наше життя набуває іншого, нового, кращого вигляду. Пізнати, зрозуміти, відчути ту близькість Бога до нас та можливість нашої близькості до Господа – це річ, яка цілковито змінює наше уявлення про людське життя, наше відчуття самих себе, власного життя і життя людства загалом.

Вітаючи вас із святим празником, який от-от настане, сердечно бажано кожному із вас, як і собі самому, щоб у ці святі дні ми могли наблизитися до Господа Бога, відкрити своє серце до Його любові, прийняти Його, зрозуміти, що Він перший полубив нас і що зміст нашого життя – відповіді на Його любов своєю любов'ю, любов'ю до Нього та до всіх своїх ближніх.

Цю любов Бога і любов ближніх ми можемо дуже гарно здійснювати в ситуації, яка склалася останніми роками. Уже вчетверте багато громадян України покидають рідну землю і їдуть за кордон шукати кращого життя. Згадуємо про це, дорогі у Христі, бо ця Неділя святих отців, остання перед Різдвом, у нашій Церкві є Днем емігранта. За задумом священного Синоду Єпископів нашої Церкви, цього дня ми маємо звернути свою увагу на тих, хто поїхав з рідної землі, але ще не вирішив, чи повертатися додому, чи осісти у країні свого теперішнього перебування.

Питання еміграції є актуальним не тільки для самих емігрантів, а й для всього нашого народу, і передусім – для нашої Церкви. Воно стосується кожного з нас, бо навіть сьогодні третина вірних нашої Церкви – це або емігранти, або діти чи внуки емігрантів, давніх вихідців з України. Та, крім того, з нагоди празника Різдва слід згадати, що й сам Ісус Христос був у такій ситуації, що ще малою дитиною мусів покидати країну свого народження і емігрувати разом з Марією і Йосипом.

У зв'язку з цим хочу наголосити ось на чому. Всі ми – ті, що в Україні, ті, що недавно виїхали, і ті, що вже довго живуть на поселеннях, розвинувши наші церковні і суспільні структури, – є одним народом і однією Церквою. І я прошу сьогодні усіх вас, дорогі у Христі, щоб ви молилися одне за одного, або радше, щоб кожен молився за всіх. І стараймося любити одне одного, тобто бажати одне одному добра, намагатися розуміти інших, поручати Господеві наші потреби і в міру своїх можливостей одне одному допомагати.

Дорогі у Христі, зі святим празником Різдва Христового сердечно вітаю усіх вас і щиро бажую многих Божих благодатей.

Христос рождається!

† **ЛЮБОМИР**

Доручаю прочитати це послання у Неділю святих отців: 21 грудня 2008 року для тих, хто святкує Різдво за григоріанським календарем, і 4 січня 2009 року для тих, хто дотримується юліанського календаря.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ АРХИЄПІСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО

**Всесвітлішим та Всечеснішим отцям,
Високопреподобним і преподобним отцям, ченцям
і черницям,
Достойним вірним нашої Архiepархії
Христос рождається!**

Роки біжать дуже швидко і люди міняються зі зміною часу. На світ приходять одні, інші відходять з цього світу у майбутнє життя. Ми з вами теж, за Божим благословенням, прийшли у цей світ, робимо свій добрий внесок у нього, стаємо виконавцями Божої волі та очікуємо відходу в інше життя.

Син Божий прийшов у світ, щоби рятувати людей від вічного покарання. Він – Бог, безконечна любов, котрий прийняв людське тіло, а ми це називаємо і великою любов'ю до нас, і пониженьям. Чому пониженьям? Тому, що всемогутній та вічний Бог обмежив Себе в людині, приходячи в лоно Пречистої Діви Марії, потім добровільно прийняв ще терпіння та невгоди.

Дитя Ісус народився в дуже невигідних умовах. Його не прийняли мешканці Вифлеєму, а згодом Він був змушений стати втікачем до Єгипту. Цар Ірод зазіхав на Його життя, боячись утратити своє царювання, а Мати Божа зі св. Йосифом-опікуном несли на руках Ісуса, правдивого Бога, у далекий єгипетський чужий край. На цьому пониженья й терпіння Бога, що прийняв тіло людини, не закінчилося. Він усе життя терпів убогість, голод, спрагу, тяжко працював... Також коли виступив як Месія, був переслідуваний, знаний, Йому загрожувала кара смерті від духовних провідників ізраїльського народу. Син Божий чинив тільки добро, а юдейська старшина переслідувала Його та шукала моменту, щоб позбутися Богочоловіка на землі. Ось які страшні люди, що бажують крові ближнього та пониженья інших, щоб тільки себе поставити вище та в будь-який спосіб подбати про власний авторитет і значимість.

А Господь не переслідував нікого. Він був настільки лагідним, що не загасив тліючого гніта і не поламав надламаної очеретинки (пор.: Мт. 12, 20). Коли апостоли пробували послати вогонь на негостинних мешканців міст, Спаситель пригадавав їм, що Він – іншого духа, а тому закликає їх вчитися «лагідності та покорі» (пор.: Лк. 9, 54; Мт. 11, 29). Спаситель прийшов кинути вогонь, але не такий, щоб палити інших, а щоб горіти до кожної людини великою любов'ю та милосердям.

Пророк Ісаїя передбачував, що прихід Спасителя принесе зміну у світ, у серця людей. Він описав це у своїй книзі так: «Вовк буде жити вкупі з ягнятком, леопард біля козеняти лежатиме... Корова й ведмедиця будуть пастися вкупі... Немовля гратиметься коло нори гадюки, а малятко встромить руку в зміїну нору» (Іс. 11, 6-8). Ісаїя пророкував, а народ очікував великої зміни з приходом Сина Божого на землю. І вона відбулася, бо Він – «Чудесний порадинок, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру» (Іс. 9, 5).

Також написано й інше, що Він – «камінь спотикання і скеля падіння», бо знайдуться люди, що на Ньому спотикнуться, впадуть та розіб'ються, заплутаються у сіті та упіймаються (пор.: Іс. 8, 14-15).

Ісус Христос, прийшовши у світ, давав свідоцтво праведного життя та гідної поведінки стосовно поклонання людини. Це Його слова: «Тому, хто б'є тебе в одну щоку, підстав і другу; хто ж бере в тебе свиту, не борони й одіж!» (Лк. 6, 29). Спаситель закликає, щоби вчитися терпіти одні одним, прощати ближньому, а не палати ненавистю й не понижувати тих, хто слабший чи бідніший від нас. Господь змінює твердження: «Око за око, зуб за зуб, руку за руку, ногу за ногу» (Вих. 21, 24). Він вніс перемену, щоби прощати і дарувати одні одним різні провини, а навіть любити ворогів та чинити їм добро (пор.: Лк. 6, 35).

Дух Господньої любові завітає у світ з Його народженням, і Спаситель Своїм скромним, терпеливим і милосердним життям довів усьому людському родові потребу любити ближнього. Він свідомо терпів апостола Юду, який зрадив Його, прощав книжникам, фарисеям та садукеем. Милосердився над духовною квалістю апостолів, радо відпускав гріхи й оздоровлював тих, кого зустрічав на своєму шляху. Це – дух любові, котрий повинен жити у кожному людському серці. І не тільки жити, але цією любов'ю гасити ненависть ворогів та запалювати любов у ближніх.

Господь прийшов до нас як маленьке немовля, аби спонукати людей любити Його і вчитися від Нього

любові до кожної особи. Любов, котру очікували люди, прийшла на землю, але вони не прийняли її відразу, бо Месія народився поза людськими оселями, поза любов'ю людей до Нього.

Так було, ставалося, але погане не повинно продовжуватися. Ми повинні любити Бога, радіти Його приходом на землю, прославляти Його не тільки нашими устами, піснями, колядами, традицією, але й нашим праведним і покайним життям. Радіймо народженням нашого Спасителя, Божого Сина, правдивого Бога і Чоловіка. Радіймо усім нашим чистим серцем, бо нечисте серце не має ніколи радості – брудом ніхто не радіє. Можна показувати усміхнене обличчя, але брудна душа залишиться темною аж до часу щирого покайння. За чистоту потрібно боротися, не спати, не бути байдужими. Марія та святий Йосиф – чисті і святі особи – раділи приходом Месії на землю. Радіймо й ми великим Даром, що даний нам, грішним людям. Веселімося сьогодні нашими серцями та освяченими душами народженням Сина Божого, нашого Спасителя! Колись співали небесні сили, святі Ангели, котрі разом з усім небом раділи приходом Господа на землю. Оспівуймо й ми Його славу, велич, справедливість, милосердя та любов! Хай економічна криза, що шириться світом, ніколи не стане для нас духовною кризою.

Більшість багатих женуться за прибутками, забуваючи про Бога та про бідних і потребуючих людей. Багато із таких заможних, мабуть, загнали себе у більшу кризу духовну, як матеріальну. Протягом життя людей на землі часто ставалося, що заможні і могутні будували вежі, завойовували менш сильних, кривдили слабших, відкидали Бога. А Господь давав знаки: рятував духа людини потопом; дозволяв вогневі падати на землю і палити грішне; змії кусали людей, і вони гинули марно; хвороби нищили тисячі, бо люди противилися Богові. Навіть Син Божий брав у руки бича та виганяв із храму тих, хто торгував у храмі; перевертав столи мінйялів (канторів) й ослони тих, хто продавав голубів (пор.: Мр. 11, 15). Криза приходить від забуття про Бога та зневажання Його. А як багато людей ще й сьогодні далеких від Бога! Хоч заможні у матеріальних статках, але бідні духом. А Господь приносить світло у темну душу людини, спокій, дарує їй волю, право вибору добра і вічного щастя.

Піднесімо наші руки й серця вгору до Бога та прославляймо Його святе імення. Дякуймо Йому за Його прихід на землю, бо Він понизив Себе до раба, щоби нас спасти. Сьогодні нам «дарується мале немовля; але Він є Отець будучого віку і Начальник, і називається Ангелом Великої ради. Він – Бог кріпкий і тримає все творіння у Своїй владі» (Утренняя Різдва ГНІХ, канон п. 6).

Хай свято Різдва ГНІХ стане нашим визволенням від усіх гріхів! Хай це свято принесе у наші душі надію та радість! Хай хворі й убогі, забуті та в'язні, військові й далекі від свого дому, багаті та вільні духом радіють Господнім приходом на землю! Хай Дитя Ісус благословить Вас, любі сестри й брати, добрим здоров'ям та довгими праведними роками життя! Бажаю примирення та духа дбанья за український народ – політикам! Хай наші люди мають працю у своїй країні та з честю споживають зароблений хліб! Усім бажую Господнього благословення, радісних свят Різдва Христового й щасливого Нового 2009 року!

Христос рождається! Славимо Його!

† **Ігор (ВОЗЬНЯК), Архiepіскоп Львівський УГКЦ**
Дано у Львові
при Архiepідральному соборі св. Юра
Дня 16 грудня 2008 року Божого

ПОСТАНОВИ СОРОК ДРУГОЇ СЕСІЇ СИНОДУ ЄПІСКОПІВ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОГО ВЕРХОВНОГО АРХІЄПІСКОПСТВА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Львів-Брюховичі, 17-18 грудня 2008 року Божого

1. У контексті відзначення Року покликання 2009 про- вести на загальноцерковному рівні такі заходи:

I. Проголошення 1 (14) січня 2009 року Божого Року покликання з особливим наголосом на священниче по- кликання;

II. Молитовне відзначення у Великий четвер Дня встановлення святої тайни Священства;

III. Торжественне проголошення у Світлу суботу, 25 квітня 2009 року Божого, бл. священномученика Оме- ляна Ковча покровителем душпас- тирів Української Греко-Католицької Церкви;

IV. Всеукраїнська проща до Зарва- ниці 18-19 липня 2009 року Божого, присвячена священному покликанию.

2. Призначити всечеснішого отця Павла Худа головою Митрополічної комісії соціальної комунікації УГКЦ.

3. Доручити Митрополічій комісії соціальної комунікації УГКЦ опрацювати до наступного Митрополічного Синоду деталізований план (дорожню карту) розвитку інфор- маційної діяльності нашої Церкви в Україні.

4. До кінця січня 2009 року Божого опрацювати про- граму протидії абортам в Україні та подати її на розгляд наступній сесії Митрополічного Синоду.

5. Затвердити текст Звернення щодо теперішньої суспільно-економічної ситуації в Україні та світі.

6. Для покращення душпастирської обслуги емігрантів

та заробітчан доручити священникам Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ зібрати інформацію про те, хто з їхніх парафій виїхав на заробітки, та до кінця січня централізувати її у єпархіях (екзархатах).

7. Включити в Сугубу ектенію Літургії в День емігранта таке прохання: „Ще молимось за братів і сестер наших, які через потреби виїхали за межі України та за їхні родини”.

8. Провести Торжественне проголо- шення бл. священномученика Омеля- на Ковча покровителем душпастирів Української Греко-Католицької Церкви в Києві у Світлу суботу, 25 квітня 2009 року Божого.

9. Підтримати дворічну дяківсько- регентську програму в Інституті літур- гійних наук Українського католицького університету.

10. Провести Сороч третю сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства Укра- їнської Греко-Католицької Церкви у лютому 2009 року Божого.

Ці постанови набирають чинності 30 грудня 2008 року Божого

Голова Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства
Української Греко-Католицької Церкви

+ ЛЮБОМИР

17-18 грудня 2008 року у Львові- Брюховичах відбулася Сороч друга сесія Синоду Єпископів Києво- Галицького Верховного Архiepі- скопства Української Греко- Католицької Церкви. З цієї нагоди подаємо:

Оновлення храму Воскресіння Господнього у Винниках

«Радію з вами, що можемо моли- тись у відновленій церкві. Ви при- ходите сюди, щоб спільно молитися, брати участь у різних Таїнствах, щоб особисто випити свою душу перед Богом», – сказав Високопреосвящен- ний Владика Ігор (Возьняк) з нагоди оновлення Храму Воскресіння Гос- поднього, що у м. Львів - Винники.

Благословення ново-розписаного храму відбулося 21 грудня 2008 року. Перед Божественною літургією, Правлячий, Львівський Архiepірей відслужив Чин благословення та освячення ікон.

Як зауважив парох храму о. Петро Паньків, подія освячення не є пе- ресічною, адже протягом довшого часу, громада дбала і докладала усіх зусиль, щоб реставраційні роботи та нанесення нових зображень на стіни храму, відбувалися згідно усіх

вимог.

Про це ж говорив і Владика Ігор: «Свою вдячність складаю худож- никам та реставраторам, котрі ви- користовували свої вміння й талант для збереження церкви та її розпису у здоровому стані».

Рівно ж, Архiepірей попросив і нада- лі підтримувати чистоту в храмі, не ставити неживі квіти, в часі різдвяних свят особливо дбати про техніку без- пеки з різного роду електричними приладами. Та найперше Владика закликав дбати за освячення душ, що є храмом Святого Духа, гідно приготуватися до свята Різдва, при- ступаючи до Святої Тайни Сповіді і Євхаристії, як «важливих ключів до Небесного Царства».

На завершення, парох храму о. Петро подякував Владиці Ігорю за чин освячення і благословення оновленого храму та запевнив про молитву: «Ви є гарантом єдності усіх парафій та усієї Церкви. Ми дякуємо Вам і бажаємо, щоб під Вашим му- дрим керівництвом ми належали до одного стада, яке прямує до Царства небесного».

Спільна просфора у семінарії

26 грудня у стінах Львівської духовної семінарії Святого Духа завершився остан- ній день зимової сесії 2007-2008 навчально- го року.

Ввечері відбулася спільна урочиста вече- ря, яка ознаменувала остаточне завершення осіннього семестру та початок зимових вака- цій.

На початку вечері отець-ректор Святослав Шевчук звершив обряд Спільної просфори і, роздаючи кожному студентові частинку благословенного хліба з медом, по-

бажав веселих свят та доброго Нового року.

Під час вечері також відбувся виступ семінарійного октету “Теофорос” та хору, у виконанні яких прозвучали традиційні українські колядки.

На завершення вечері о. Святослав зазначив, що цією спільною вечерею ми дякуємо Богу за добрий та плідний семестр. Рівно ж окрему вдячність о. Святослав висловив отцям-префектам, які “в особливий спосіб дбають про добро всієї семінарійної спільноти”.

Наступного дня, 27 грудня, отець-ректор Святослав Шевчук у співслужінні з отцями-наставителями семінарії очолив подячну Божественну Літургію на закінчення на- вчального семестру.

На закінчення Літургії отець-ректор Святослав також привітав із 98-літнім ювілеєм о. Миколая Пристая та окропив всіх семінаристів освяченою водою

Архiepірейські відвідини храму св. Анни

22 грудня 2008 року в день празника Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці, Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архiepіскоп Львівський відвідав парафію Св. Анни (м. Львів, вул. Городоцька, 32). Підчас Літургії, Архiepірей уділив дяконські свячення, піддякону Володимирі Мошчичу.

Звертаючись до присутніх Архiepірей закликав наповнювати розум думками про Бога, щоб не давати можливості злим думкам, через нього опанувати нашим еством. В контексті свята, Владика звернув увагу ві- рних на потребу молитви, як постійного джерела для спраглих та місцем зустрічі з Богом: «Життям святих родичів була молитва, в котрій вони освячувалися, черпали силу до терпіння, вчилися прощати, бути щедри- ми покірними, простими людьми. Тому й ми присвятімо хоч трохи часу, щоб роздумувати про молитву»

На завершення Владика Ігор привітав новопоставленого дякона Володимира та побажав доброго і святого служіння.

Прес-служба Львівської архiepіпархії

Кількома рядками...

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ НА КІРОВОГРАДЩИНІ

Стараннями о. Івана Третяка, Протопресвітера Кіро- воградського УГКЦ, та з великою допомогою о. Петра Креніцького, Протопресвітера Тячівського (основний жертводавець), та Владики Мілана (Шашіка), Єпарха Мукачівської Греко-Католицької єпархії, та багатьох ін- ших жертводавців в м. Кіровограді, у листопаді – грудні цього року було споруджено дерев'яну капличку.

Чин освячення новозбудованої церковці 21 грудня цього року довершив Владика Василь (Івасюк), Єкзарх Одесько-Кримський УГКЦ, у співслужінні з священни- ками та при участі багатьох вірних.

“Ця подія є надзвичайною в новітній історії нашої Української Греко-Католицької Церкви. Адже більше як двісті років тому, наприкінці 18 ст. Київська Церква, що була в єдності з наступником Святого Апостола Петра – Єпископом Риму, була жорстоко переслідувана і знищена на теренах сучасної Кіровоградщини. Тепер, при Божій допомозі, після стількох років перерваного служіння нашої Церкви в цьому краї, ми побудували і освятили першу святиню нашої Церкви”, - сказав у ко- ментарі для Департаменту інформації о. Іван Третяк.

Парафіяни складають подяку Богові і усім жертво- давцям.

ВІШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ПІДПІЛЬНОГО ГРЕКО- КАТОЛИЦЬКОГО ЄПІСКОПА ЯКОВА (ТИМЧУКА)

20 грудня у Бучацькій єпархії УГКЦ відбулося урочисте відзначення 20-их роковин від дня смерті Владики Якова (Тимчука), ЧСВВ (1919-1988). У всіх храмах єпархії відслужено поминальні Святі Літургії та панахиди. У катедральному соборі свв. апп. Петра й Павла у м. Чорткові Служу Богу очолив о. Дмитро Григорак, ЧСВВ, Апостольський Адміністратор Бу- чацької єпархії. Опісля виголосив промову о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ, який розповів про блаженної пам'яті Владику Якова. Після молитви у катедральному соборі, учасники заходу від'їхали у м. Заліщики, до могили Преосвященного Якова, де він спочиває поруч зі своїм братом о. Єронімом Тимчуком, ЧСВВ. На цвинтарі відслужено панахиду.

Опісля, у приміщенні Єпархіяльного управління Бучацької єпархії в м. Чорткові, відбулася святкова конференція, яку вступним словом розпочав о. Дмитро Григорак, ЧСВВ. Звучали доповіді, пісні, свідчення, спогади про богоугодні діла, про постать Владики Якова Тимчука, важкий для УГКЦ час підпілля тощо. Доповідь на тему «Діяльність священників в умовах підпілля на теренах Бучацької єпархії» виголосив о. Іван Сеньків.

ЗАПОЧАТКОВУЄТЬСЯ НОВА ТЕЛЕПЕРЕДАЧА

З благословення Правлячого Архiepірея Миколая, Коломийсько-Чернівецька єпархія УГКЦ готуватиме щотижневу телепередачу “Дорога до храму” в ефірі Коломийського каналу “НТК”. Цю ініціативу єпарха дуже добре сприйняла п. Тамара Приходько, головний редактор телеканалу, заявивши: “Я думаю, що буде ви- ходити дуже цікава програма для наших глядачів, адже вона буде стосуватися найважливішого в житті кожної людини, тобто спасіння. Ми будемо говорити як прийти до храму, як глибше вивчити основи віри і, зрештою, стати людиною, гідною Царства Божого”.

Співпраця буде налагоджуватися на благодійній основі, оскільки телеканал також зацікавлений в та- кому проекті. Ведучим зазначеної програми буде о. Михайло Дзюда, який має досвід праці у сфері кому- нікацій. Таким був результат зустрічі єпископа із голо- вним редактором “НТК”, яка відбулася 25 грудня.

МОЛЯТЬСЯ ДІТИ-СИРОТИ

Івано-Франківська обласна школа-інтернат для дітей-сиріт і дітей, які залишилися без піклування батьків (село Угорники), пишається тим, що має свою святиню – храм святого Миколая чудотворця. Під його покровительством кожної неділі в інтернаті звершу- ється Божественна Літургія, щотижня проводиться катехизація у всіх класах школи.

21 грудня недільна Служба Божа мала особливий характер і не була схожою на всі попередні, адже цього дня інтернат відзначав свій храмовий празник – свято свого покровителя – святителя Миколая, Архiepіскопа Мир Лікійських, чудотворця. Перед Божественною Літургією відбувся чин освячення нового престолу і жертovníка, які офірували жертводавці. Це зробило відправу ще більш святковою і торжественною. Цього дня багато дітей прийняли святі Тайни Покаяння та Євхаристії.

Прес-служба Львівської архiepіпархії

кількома рядками...

ПАПА РИМСЬКИЙ ЗАКЛИКАВ ЛЮКСЕМБУРГ НЕ ДОЗВОЛЯТИ ЕВТАНАЗІЇ

Папа Римський Бенедикт XVI закликав власті Люксембургу відмовитися від законопроекту, який передбачає дозвіл безнадійно хворим людям добровільно іти із життя, зазначивши, що евтаназія ніколи не зможе бути виправданою в моральному плані. «Рішення відняти життя в безневинної людини завжди аморальне з моральної точки зору і ніколи не зможе стати правомочним», – сказав він.

Якщо законопроект буде схвалений, то смертельно хворі люди зможуть добровільно піти з життя – при умові, якщо вони постійно звертатимуться до лікарів з таким проханням і отримають згоду двох лікарів та експертної групи.

КАТОЛИЦЬКОГО СВЯЩЕНИКА ПОЗБАВЛЕНО САНУ ЗА ПІДТРИМКУ ЖІНОЧИХ ХІРОТОНІЙ

Відомого американського священника Рея Бургейоса позбавлено Ватиканом сану за підтримку жіночого священства та через присутність при здійсненні жіночих хіротоній. Перед цим Бургейос отримав попередження від Конгрегації доктрини віри, яка зажадала від колишнього священника протягом 30 днів відмовитися від своєї позиції стосовно жіночого священства – інакше йому загрожувала екскомуніка. Бургейос відмовився виконати вимоги Ватикану, заявивши про небажання змінювати свої богословські погляди.

Керівництво місіонерського товариства «Maryknoll priests» («Марікнольські священники»), до якого належав Бургейос, підтвердило, що «одержало конфіденційне послання від Конгрегації доктрини віри і виклало його зміст о. Бургейосу». Представник товариства заявив, що після закінчення зазначеного 30-денного терміну було цілком логічно очікувати канонічних заходів стосовно о. Бургейоса, які з Ватикану надійшли негайно.

НА ПІВДНІ ФІЛІППІН НЕПОДАЛІК КАТОЛИЦЬКОГО ХРАМУ ВИЯВЛЕНО ПОТУЖНИЙ ВИБУХОВИЙ ПРИСТРІЙ

На Філіппінах, недалеко від будівлі одного з католицьких храмів на півдні країни, виявлено потужний вибуховий пристрій, захований у папайі. Як повідомили представники поліції м. Іліган, пристрій був щасливо знешкоджений. Як передає агентство «Associated Press», правоохоронці побоюються, що спроби здійснити теракт можуть повторитися в час різдвяних та новорічних свят.

Річ у тім, що філіппінські ісламісти вже багато років ведуть боротьбу за надання автономії мусульманському населенню південних Філіппін. На початку серпня 2008 року центральні власті вже були готові підписати з бойовиками угоду про надання мусульманам широкої автономії, однак переговори зірвалися через постанову Верховного суду Філіппін, який, розглянувши протест із боку католиків острова Мінданао, заблокував угоду між урядом та ісламістами як неконституційну.

МУСУЛЬМАНАМ ДОЗВОЛИЛИ ЗАЙМАТИСЯ ЙОГОЮ

Прем'єр-міністр Малайзії Абдулла Ахмад Бадаві заявив, що мусульмани можуть займатися йогою, якщо вони при цьому не співають мантр. Так він відреагував на невдоволення, спричинене рішенням Національної мусульманської законодавчої ради про те, що ця індійська практика може привести до віровідступництва. Після рішення Мусульманської законодавчої ради безліч малайців з обуренням заявили, що практикують йогою, залишаючись мусульманами.

– Я хочу підкреслити, що в фізичних вправах, де немає елементів поклоніння, немає нічого поганого, і вони не підпадають під заборону. Я впевнений, що мусульманина не так вже й легко спокусити до язичництва», – сказав прем'єр-міністр журналістам.

При цьому один зі співробітників прем'єра повідомив на умовах анонімності, що таким чином прем'єр-міністр прагнув дезавувати враження, спричинене рішенням Ради. При цьому він ні прямо, ні побічно не заперечив і не засудив рішення мусульманських законодавців.

Рішення Національної мусульманської законодавчої ради не мають юридичної чинності, – окрім тих випадків, коли на їхній основі приймаються федеральні або місцеві закони. Однак неофіційний авторитет Ради дуже високий у цій країні, де мусульмани-малайці становлять дві третини населення.

(Продовження на 5 стор.)

Папа Бенедикт XVI розкритикував глобальну фінансову систему

Римський Первосвященик нагадав про соціальну позицію Церкви і традиційне ставлення до власників «світських» багатств. Папа розкритикував глобальну фінансову систему як еґоцентричну й короткозору, яка мало піклується про суспільне благо, а особливо про бідних. За його словами, поставивши собі за мету швидке збагачення, фінансова система стала небезпечною для всіх. У своєму щорічному мирному зверненні Папа закликав світ, який глобалізується, до «загального морального кодексу», який хоч якось зможе допомогти скоротити прірву між бідними й багатими, передає агентство «Reuters».

Папа Бенедикт XVI, який нещодавно вже випустив кілька критичних шпильок на адресу банківських практик, підкреслив, що негативні аспекти фінансової глобалізації ясно видні усім. «Сьогоднішня ситуація представляється надзвичайно тендітною: ми потерпаємо від негативних наслідків системи здійснення фінансових операцій, – як національних, так і світових, – яка виявилася недалекозорою, яка прагне підвищити ціну фінансових

угод, зосередивши увагу на технічному управлінні різними формами ризику», – сказав Папа у зверненні Католицької Церкви з нагоди Всесвітнього дня миру, який відзначається 1 січня.

Спостерігачі зазначають, що в нинішньому зверненні Бенедикта XVI, яке за традицією надсилається главам держав, урядів та міжнародних організацій, проведено надзвичайно глибокий і всебічний критичний аналіз діючої банківської системи від початку світової фінансової кризи.

Ізраїль готується до прийому Папи Римського

Спеціальна делегація Ватикану прибула до Ізраїлю для підготовки офіційного візиту в цю країну Папи Римського Бенедикта XVI. Посланці Святого Престолу зустрілися із президентом країни Шимоном Пересом, високопоставленими посадовими особами, представниками МВС та служб безпеки для обговорення візиту, який запланований на травень 2009 року.

Як відзначає «MIG News», власті Ізраїлю надають великого значення офіційному візиту Папи, який повинен сприяти розвитку та зміцненню зв'язків єврейської держави зі Святим Престолом та християнським світом загалом. Відвідати Ізраїль Глава Римско-Католицької Церкви був запрошений Ш.Пересом ще в 2006 році.

Про те, що Папа має намір відвідати Святу Землю, заявив наприкінці

жовтня держсекретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне. Відповідаючи на запитання журналістів щодо можливості такої поїздки понтифіка, він зазначив: «Як ви знаєте, Папа має намір відвідати Святу Землю і не тільки її на Близькому Сході. Так що коли ситуація при загальному сприянні покращиться, Папа обов'язково поїде до Святої Землі». Держсекре-

тар Ватикану підкреслив тоді, що жодних точних дат можливого візиту Папи Бенедикта XVI на Близький Схід не існує.

Можливість поїздки Папи до Ізраїлю прокоментував і постулятор у справі беатифікації (причислення до лику блаженних) Папи Пія XII, який займається збором та обробкою всієї інформації про його діяння, о. Петер Гумпель. За його словами, Папа Римський «хотів би якомога швидше відвідати Ізраїль», але не може цього зробити через ставлення євреїв до особистості Папи Пія XII. Папський візит до Ізраїлю буде неможливим «доти, доки в музеї «Яд Вашем» не буде прибрано підпису під фотографією Пія XII, який є очевидною історичною фальсифікацією», – заявив о. Гумпель італійському інформаційному агентству ANSA.

Ватикан та Ізраїль ведуть перемовини про статус власності Католицької Церкви на Святій Землі

на травень 2009 року.

Тим часом стало відомо, що Папа не прийняв запрошення архієпископа Тайбейського відвідати в 2009 році Тайвань (архієпископ Джон Хун, який перебував у Ватикані з тижневим візитом, запросив Папу побувати на острові в 2009 році з нагоди 150-річчя католицької громади на Тайвані). Відносини Ватикану із КНР та Ізраїлем, за оцінкою експертів, мають найбільш проблемний характер.

Ватикан вимагає заборонити використання клітин ембріону людини

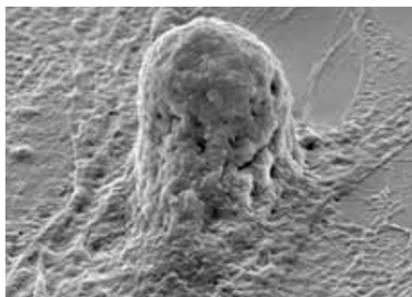

Фото стовбурової клітини ембріону людини при великому збільшенні

Ватикан вимагає заборонити використання клітин ембріону людини в медицині та косметичі, оскільки ембріон вже з моменту зачаття має людську гідність. Про це говориться в новому документі під назвою «Людське достоїнство» (Dignitas personae), який розроби-

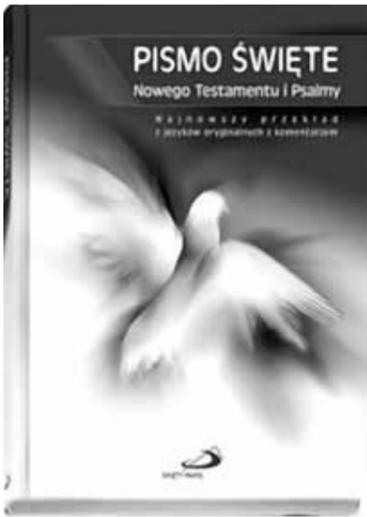
ла Конгреґація віровчення. Через це Ватикан закликає відмовитися від використання ембріональних стовбурних клітин.

У представленому документі підкреслюється, що «одержання ембріональних стовбурних клітин із живої людської істоти неминуче призводить до її загибелі і через це є незаконним». Крім цього, Конгреґація підкреслила неприйнятність консервування ембріонів за допомогою заморожування, оскільки така практика «несумісна з належною повагою до ембріонів людини». У документі уточнюється, що «цілком неприйнятні» будь-які пропозиції з використання заморожених

ембріонів у терапевтичних цілях.

Святий Престіл також засудив передродову діагностику плоду, яка «схвалює вибірково аборти для того, щоб не допустити народження дітей з різними типами аномалій». У цьому зв'язку в Ватикані роблять висновок, що якщо раніше існувала расова, релігійна або соціальна дискримінація, то сьогодні «ми стаємо свідками не менш небезпечної й несправедливої дискримінації людей, які потерпають від різних патологій». «Подібна дискримінація аморальна, а тому вона повинна вважатися неприйнятною і з юридичної точки зору», – говориться в документі, схваленому Папою Римським Бенедиктом XVI.

Монахи-пауліни видали в Польщі новий переклад Біблії

Польські монахи-пауліни опублікували новий переклад Біблії. У перекладанні священних текстів на

польську мову були задіяні кращі мовознавці й історики країни, які працювали над ними понад 12 років і вважають, що їм удалося внести в попередні версії кілька уточнень і виправлень, які роблять їхній варіант ближчим до оригіналу. Зокрема, стверджують вони, відома всім заповідь «Не убий» правильно перекладається як «Не вчини вбивства».

Є в новому перекладі й виправлення, основані на останніх досягненнях науки. Так, у колишніх перекладах Книги Суддів згадувалася «пальма Девори», яка зростала поблизу від гори Ефраїм. Однак ботаніки, які вивчали це питання, дійшли до однозначного висновку, що в описувані часи пальм у тім районі не було. Тому в новому перекладі мова йде про дерев'яні колони, виконані у вигляді

стовбурів пальми, що в часи Старого Завіту було досить популярним.

«Зміни й уточнення не означають, що попередні переклади були поганими. Наш переклад вписується в традиції наших попередників, але ми хочемо, щоб він їх доповнював, давав кращу можливість зрозуміти оригінальний текст», – пояснив член редакційної колеґії о. Войцех Турек.

Усього до роботи над новим перекладом було залучено 85 фахівців у різних областях знань. Біблійні тексти доповнені коментарями, які допомагають сучасному читачеві зрозуміти специфіку того часу. У книгу також включені карти й хронологічні таблиці. Загальний обсяг нового видання – 2700 сторінок.

Нового Патріарха обиратиме понад 700 делегатів

У роботі Помісного собору Російської православної церкви, на якому буде обраний новий Патріарх, візьме участь понад 700 делегатів. Як повідомив по закінченні Синоду, на якому була сформована комісія з підготовки Собору, патріарший містоблюститель митрополит Смоленський і Калінінградський Кіріл, від кожної єпархії (на сьогодні їх 156) буде обрано трьох делегатів для участі в Соборі (по одному представнику від духовенства, монашества і мирян). По дві людини буде представлено від патріарших приходів у США, Канаді й Скандинавії. Як повідомили у Відділі зовнішніх церковних зв'язків Московського Патріархату, загальна кількість архиєреїв РПЦ на сьогодні становить 190 чоловік.

Відповідно до Положення про Помісний собор, у його роботі також беруть участь керівники синодальних установ, ректори духовних академій та Православного Свято-Тихонівського гуманітарного університету, п'ять делегатів від духовних семінарій, члени комісії з підготовки Собору, намісники чоловічих ставропигійних

(які перебувають у віданні глави Церкви) монастирів у єпископському сані, чотири делегати від жіночих ставропигійних монастирів, керівник Російської духовної місії в Єрусалимі.

Згідно з рішенням Синоду, списки делегатів від єпархій мають бути надіслані до Москви до 15 січня. До 31 грудня поточного року відбудеться нарада ректорів духовних семінарій, під час якої також будуть обрані делегати, і з'їзд ігуменів жіночих ставропигійних монастирів для обрання черниць, які візьмуть участь у церковному форумі. Помісний собор відбудеться у Москві 27-29 січня 2009 року.

Виявлено древні пахощі, подібні до тих, якими Марія Магдалина обмила ноги Христа

Група археологів-францисканців, які займаються розкопками древнього міста Магдала на території Ізраїлю, повідомила про унікальну знахідку: вони знайшли пляшечки з ароматичною оливою, подібною до тієї, якою Марія Магдалина обмивала ноги Ісуса Христа.

Як повідомляє аґентство «Reuters», неушкоджені пляшечки з древніми пахощами були виявлені біля заповненого брудом давнього плавального басейну. Інформація про рідкісну знахідку архітектори зі «Studium Biblicum Franciscanum» опублікували на релігійному сайті Terresanta.net. «Якщо

хімічні дослідження підтвердять наші здогадки, то мова йде про парфуми і креми, подібних до тих, які Марія Магдалина використала для намащення ніг Христа, – цитує аґентство керівника групи Стефано де Люка. – Ця знахідка важлива в будь-якому разі,

адже ми знайшли косметику часів Ісуса Христа».

Місто Магдала розташоване на півночі Ізраїлю неподалік від Галілейського моря. Деякі богослови ототожнюють грішницю, з якої, згідно з Євангелією, Ісус Христос вигнав сім бісів, і блудницю, яка обмила ноги Христа, стверджуючи, що мова йде про одну й ту ж людину – Марію Магдалину, тобто Марію з міста Магдала.

Францисканська група археологів «Studium Biblicum Franciscanum» займається на ізраїльській території розкопками в місцях, пов'язаних з Новим Завітом та раннім християнством.

Королева Великобританії може втратити титул глави Англійської церкви

Британські законодавці взяли серйозно обговорювати можливість зміни закону про престолонасліддя (Act of Settlement). За їхнім задумом, необхідність змін у законі, який не дозволяє займати престол нікому іншому, окрім англів, викликана тим, що він надзвичайно застарів і дискримінує цілі прошарки суспільства. Таким чином, королева Великобританії Єлизавета II ризикує втратити один із найважливіших історичних титулів і повноважень англійських монархів – статус світського глави Англійської єпископальної церкви.

Як повідомляє лондонський тижневик «Sandy Telegraph», усередині парламенту Великобританії усе гучніше лунають голоси, які виступають за позбавлення Англійської церкви офіційного статусу і її відділення від держави. Побічно це підтвердив днями духовний глава Англійської церкви архієпископ Кентерберійський Роуен Вільямс: в опублікованій в останньому номері тижневика «New Statesman» статті він відзначив, що відділення Церкви від держави «не буде її кінцем». Більше того, архієпископ вважає, що це навіть «підсилить єдність Церкви».

Однак, як підкреслюють у Лондоні, відділення Англійської церкви від держави негайно потягне за собою і позбавлення глави держави – правлячого монарха – статусу світського глави цієї Церкви. Річ у тім, що у

випадку зміни закону про престолонасліддя чисто теоретично англійський король чи королева може одного разу виявитися, наприклад, мусульманином або буддистом. А це неминуче викличе логічні протиріччя – поки англійський монарх є формальним главою церкви Англії, то в такий спосіб її очолюватиме людина, яка до неї абсолютно неприналежна.

Ідея змінити положення про віросповідання англійського монарха обговорюється вже кілька років. Першим її оприлюднив колишній прем'єр-міністр країни Тоні Блер, якого особисто зачепила ця проблема: протягом усього терміну прем'єрства він демонстративно залишався англіканцем, незважаючи на те, що його дружина і діти були католиками. Та як тільки прем'єр полишив свій пост, він негайно перейшов у католицтво.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

Кількома рядками...

ПЕРЕПОХОВАННЯ МІКОЛАЯ КОПЕРНІКА ДОПОМОЖЕ ПОБОРОТИ ПРОТИРІЧЧЯ МІЖ РЕЛІГІЄЮ ТА НАУКОЮ

Польський єпископ Яцек Езерскі, вікарій Вармійської митрополії та організатор успішних пошуків останків батька сучасної астрономії Міколая Коперніка, сподівається, що його відкриття допоможе розрядити напруження у відносинах між наукою та релігією. «При житті Коперніка одні католики та протестанти симпатизували йому, а інші заперечували його бачення світу, – говорить католицький єпископ. – Конфлікт між інтерпретаціями Святого Письма та емпіричними спостереженнями був наслідком великого непорозуміння, яке ми поступово змогли перебороти».

Єпископ зробив цю заяву на початку грудня – незабаром після того, як судово-медична експертиза, яка здійснювалась у Польщі та Швеції, довела, що останки, виявлені в соборі міста Фромборк, справді належать Міколаю Коперніку.

Єпископ Езерскі відзначив, що Копернік працював у часи, коли нова фізика та природничі науки перебували в конфлікті з Аристотелевою системою, яку підтримували Церква та богослови. Після смерті астронома його праці були внесені в папський «Індекс заборонених книг». Це відбулося в часах, коли чимало людей «припускалися помилок в абсолютизації одного філософського бачення – замість того, щоб міркувати над новими відкриттями», – зазначив владика Езерскі.

Він також повідомив, що невдовзі відбудеться конкурс на кращий проект саркофага, який має бути виготовлений для перепоховання М.Коперніка в 2010 році, коли відзначатиметься 750-та річниця фромборського собору. «Ховаючи Коперніка в новій могилі, ми тим самим засвідчимо і про себе самих, що ми визнаємо його геній та велич і що ми примирилися із прогресом науки, – додав 58-літній єпископ. – Копернік – визначна фігура нашої культури і традиції, один із найбільших поляків в історії».

Великий астроном народився в польському місті Торунь, навчався у Кракові, Болоньї та Падуї. Пізніше він став членом церковної капітули в області Вармія та особистим лікарем і канцлером єпископа Лукаса Ватценроде.

Вважається, що Копернік відкрив, що Земля обертається навколо Сонця, між 1508 і 1514 роками та зафіксував це відкриття в рукописі, відомому під назвою «Commentariolus» або «Малий Коментар». Його головна наукова праця – «De Revolutionibus» («Про обіг небесних сфер»), видана у Нюрнбергу в рік його смерті, – сильно вплинула на більш пізніх мислителів, як ото Галілей, Декарт та Ньютон.

Копернік також допомагав організувати захист польського міста Ольштин від німецьких хрестоносців в 1520-1521 роках, а в 1537 році був кандидатом у єпископи Вармії, де він був соборним каноніком.

Кістки, які, як пізніше було доведено, належать Коперніку, були знайдені в 2005 році при використанні георадарного сканування могил перед одним із 20 вітарів собору XIV століття у Фромборку. Комп'ютерна реконструкція черепа показала, що це була сивоволоса людина з великим носом і шрамом, різко подібна на зображення астронома на портретах. Підсумковий доказ був наданий у листопаді, коли судові експерти зробили точне порівняння ДНК зуба зі знайденого черепа з волоссям, виявленим у 1518 році в книзі «Великий Римський Календар», яким Копернік користувався протягом багатьох років.

ГЛАВА ЦЕРКВИ АНГЛІЇ РОЗКРИТИКУВАВ БРИТАНСЬКОГО ПРЕМ'ЄРА

Архієпископ Кентерберійський Роуен Вільямс в інтерв'ю, яке він дав нещодавно радіостанції BBC-4, накинувся з різкою критикою на британського прем'єр-міністра Гордона Брауна. У свою чергу, керівник британського кабінету заявив у відповідь, що він завжди буде на боці страждаючих людей.

«Мій батько був служителем Церкви, і я завжди дуже уважно прислухаюся до того, що говорить архієпископ Кентерберійський та інші священнослужителі», – сказав прем'єр. Він підкреслив, що повністю згоден з Роуеном Вільямсом в тому, що стосується необхідності створення сильного громадянського суспільства і боротьби з безвідповідальністю в банківській та фінансовій сферах. «Але я думаю, – говориться в заяві прем'єр-міністра, – що архієпископ також погодиться зі мною, що щоразу, коли хтось стає безробітним чи втрачає житло або прогоряє його малий бізнес, наш обов'язок – діяти. Ми не повинні переходити на іншу сторону вулиці, коли в людей виникають проблеми».

ЄВРОПА І США ЗРІКАЮТЬСЯ ХРИСТИЯНСЬКИХ ТРАДИЦІЙ

Нинішні різдвяні свята в Західній Європі та США наочно показують, наскільки неправий Бен Ладен та його прихильники, називаючи своїх супротивників із цих країн «хрестоносцями». Уже що-що, а цей епітет застосований до них абсолютно незаслужено.

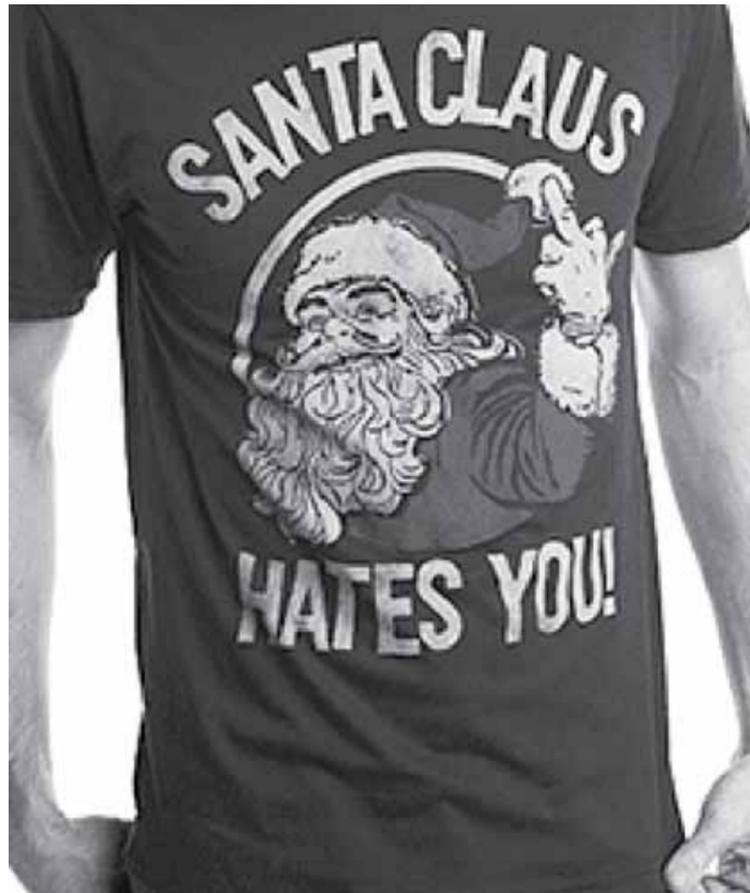
Переддень Різдва на Заході цього року ознаменувався цілою низкою подій, які свідчать про те, що європейська цивілізація у своєму «політкоректному пориві» готова порвати з базовими принципами існування, які визначали її буття протягом півтора тисячоліть. І якщо торік усе обмежалося заміною слова «Різдво» якимись абстрактними «зимовими святами», то цього року Америка та Англія, видно, готові розстатися із самим символом цього великого Свята – різдвяною ялинкою: за повідомленнями ЗМІ, 74 % роботодавців у Великобританії готові заборонити співробітникам прикрашати свої офіси до Різдва через побоювання образити людей іншого віросповідання. Цей прогноз повністю підтвердився: майже три чверті керівництва британських фірм заборонили встановлювати в себе різдвяні ялинки.

У компаніях стверджують, що прийняли такі рішення як знак прояву віротерпимості: як уважають керівники компаній, гірлянди та ялинкові іграшки можуть образити почуття представників інших конфесій. Вони

заявляють, що ухвалювали рішення щодо заборони на встановлення різдвяних ялинок з міркувань політкоректності, а також через побоювання того, що «скривджені» співробітники, представники нехристиянських конфесій, можуть подати в суд на неполіткоректну компанію, яка ущемляє їхні релігійні почуття. При цьому керівництво компаній при прийнятті подібних рішень посилається на закони, заявляючи, що хоча такі рішення здаються безглуздими, але «це не так з погляду закону. Трудові правила чітко регулюють цей момент. Якщо в компанії відзначають релігійні свята, то обов'язково всіх віросповідань, або взагалі жодного. Інакше – судовий позов. Тому багато компаній може зовсім відмовитися

Данія – приклад країни, де останнім часом ведуться палкі суперечки про Різдво. Почалося все з того, що стало відомо про рішення МЗС країни писати на вітальних листівках не «Щасливого Різдва!», а «Вітання із зимовими святами».

«Відкрийте будь-яку газету в Британії, і ви обов'язково побачите статті, автори яких стурбовані самою долею свята, – повідомляє ВВС. Подібні побоювання висловлюють в Італії, Канаді й Іспанії. Звичайно в цю пору року релігійні діячі звертають увагу на комерціалізацію Різдва. Однак цього року проблема іншої властивості – надмірна політкоректність. У багатьох країнах світу склад населення через постійну міграцію постійно змінюється. У християнських

Напис на футболці: «Санта Клаус ненавидить тебе!»

від прикрас офісу».

11 грудня керівництво аеропорту Сіетла (США) демонтувало всі різдвяні ялинки, встановлені в аеропорті. Причиною поспішного демонтажу стала загроза судового позову з боку одного з місцевих рабинів, який вимагав встановити на території аеропорту двометровий семисвічник і провести урочисту церемонію його запалювання. Прес-секретар аеропорту Террі-Енн Бетанкур заявила, що керівництво аеропорту прийняло таке рішення з огляду на те, що святкові прикраси не є об'єктивним відображенням усіх культур Сіетла, а часу і ресурсів на належне оформлення терміналів у період пікових навантажень в авіаперевізників немає.

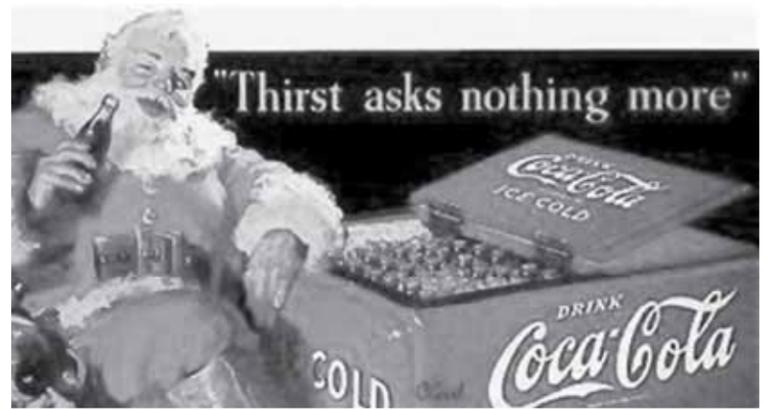
Подібне відбувається сьогодні і в більшості «старих» країн Євросоюзу.

країнах зараз проживає великий відсоток мешканців, які сповідують інші релігії, і, як прийнято вважати, почуття представників інших конфесій можуть бути зачеплені святкуваннями Різдва. Але насправді в більшості цих людей не виникає жодних негативних почуттів з приводу різдвяних свят. І все-таки чима-

ло суспільних діячів вважають своїм обов'язком представляти все в іншому світлі, акцентувати увагу на тих складностях, які виникають через швидкі темпи зміни релігійно-етнічного складу населення західних країн».

Але у цих твердженнях міс-

тяться певна частка лукавства. Та ж сама «політкоректність» не завадила спровокувати широко відомий «карикатурний скандал» із мусульманами. І ті ж самі публіцисти та політологи, які сьогодні закликають принести Різдво в жертву толерантності та мультикультурності, під час тих подій закликали європейців встати грудьми на захист «своїх фундаментальних цінностей», під якими, щоправда, малися на увазі аж ніяк не релігія і традиція, а право знущатися із чужої віри.

Характерний ще один приклад. Справжнім апофеозом апостазії стала інформація з Болоньї, де 19 грудня 2006 року міська рада розпорядилася включити у скульптурну сцену Різдва на площі перед будинком мерії статую оголеного порнозірки. Фігура відомої італійської порноактриси Моани Поцці, яка померла від раку в 1994 році у 33-річному віці, стоїть біля різдвяних ясел поряд зі скульптурою прем'єр-міністра Італії Романо Проді та ще 170-ма статуями. За словами міських владомощців, головне завдання цієї ідеї – «осучаснити» євангельську сцену Різдва Спасителя в яслах.

Що ж стоїть за цим паскудним дійством? Невже люди, топчучи святині своїх предків, сподіваються в такий спосіб догодити мусульманам чи юдеям? Якби ж так! Нестримна пропаганда розпусти у всіх її виглядах та проявах ображає почуття будь-якої віруючої людини – як християнської, так і нехристиянської конфесії. Невже різдвяна ялинка «скривджує» почуття мусульман більше, ніж, наприклад, парад педерастів або сатанинський Геллоуїн? Але спробуйте тільки заїкнути в будь-якій західній країні про те, щоб заборонити

може.

Ми стаємо свідками того, як у країнах Заходу нещадно винищується все, що нагадує про християнську традицію. Причому це робиться під прикриттям турботи «про почуття мусульман та юдеїв». На ділі ж іде «розчищення майданчика» для зовсім іншого культу. Варто нагадати цитату колишнього міністра закордонних справ Росії Андрія Козирева, яка говорить сама за себе: «Буде будь-яка ідеологія – буде і тоталітаризм. Треба вирішити, що повинне замінити ідеологію? Гроші! Місце національної ідеології повинні зайняти гроші». І це аж ніяк не його ідея – виконавець Козирев тільки озвучив глобальні установки своїх хазяїв – «архітекторів» Нового світового порядку.

Порядку, у якому місце Бога повинен зайняти Ринок. Або «золотий телець» – одна з іпостасей сатани. І мова йде саме про найсправжніший культ поклоніння.

«Атеїзм – це релігія. Не просто релігія, а різновид сатанізму. Люди вірять, що Бога немає і все можна. Ця релігія давно прийшла в політику. Просто сатана, як це йому властиво, прикривається овечою шкурою науки: мовляв, це тепер не релігія, культ чи ще якесь мракобісся, а громадський науковий світогляд, з якого випливає, що Бога нема і ступінь задоволення людських похотей є мірилом добра. Прості люди, природно, не помітили, що в політику прийшла релігія мамони», – так змальовано те, що відбувається нині, в гучній книзі-сенсації «Проект Росія». І немає нічого дивного, що релігія мамони веде війну із християнством не на життя, а на смерть. І те, що відбувається сьогодні в Америці та в Західній Європі, є не що інше, як завершальна «зачистка» вже захопленої території.

Хто украв американське Різдво?

Наближається Різдво. Деякі стверджують, що цього року наше найулюбленіше національне свято украли двоголова Гідра. Одна голова – це корупція, а інша – некомпетентність.

Поки власники магазинів бідають через рекордно низькі передріздвяні розпродажі, газети рясніють заголовками про інші рекорди сумнівної вартості: наприклад, про план губернатора штату Іллінойс Рода Благовича продати місце в Сенаті США та про всевітню фінансову піраміду розміром у 50 мільярдів доларів, зведену інвестиційним гуром Бернардом Медоффом.

Ми чуємо про фантазмагорійні плани нашого автопрому «неухильно розвивати виробництво», не звертаючи уваги на критику і масову відмову американських автолюбителів від вітчизняних машин. Наші провідні банки безсовісно використовують щедрі федеральні допомоги для подальших фінансових спекуляцій, а політики вперто наполягають, що вірна ідеологія – це ключ до вирішення всіх наших проблем.

Що ж являє собою ця повзуча рецесія: чергове циклічне зниження в одночасно зростаючій економіці, якась корекція в перергрітому зростанні добробуту? Або ж це – повний колапс національного карткового будиночка, катастрофа епічної фінансової піраміди, в якій ми всі брали участь, вірячи у вартість «цінних» паперів, живучи в кредит і бездумно покладаючись на «мудрість і далекоглядність» нашого керівництва? А отут раптом з'ясовується, що нашим керівникам просто щастило! Жодних довгострокових планів у них не було, а були лише каталоги на автомобілі «Bentley» та елітну нерухомість на березі океану.

Все це нагадує мені епізод із фільму «Шоу Трумана». У ньому головний герой, якого грає Джим Керрі, зненацька усвідомлює, що все його життя було безперервним телевізійним реаліті-шоу. «Хоч щось отут було сьогодні?» – кричить він. А потім, глибоко зітхнувши, сходить зі сцени.

У цей різдвяний час мільйони з нас спускаються зі сцени вели-

чезного реаліті-шоу. І от ми – в реальному світі. Ми більше не йдемо на повідку настирливої реклами. Не відкладаємо виплат по іпотечних боргах, аби тільки потішити свої чада щедрими різдвяними подарунками. Не притворюємо, що сліпа віра у світле майбутнє гарантує краще життя завтра. Не віримо, що наші роботодавці подбають про наше життя. Не гуляємо мрійливо автосалонами та дорогими магазинами. Не сподіваємося, що добра воля, яка аж іскриться, полегшить екзистенційний сумнів, який накопичувався впродовж десятиліть. Не закипаємо через банальні релігійні конфлікти. Іншими словами, ми зненацька подорослішали і почали поводитися відповідно.

Варто очікувати, що незабаром розвалиться й інші наші ілюзії. Наприклад, зникне віра, що діти – це призові кубки, які варто полірувати нескінченною похвалою та хабарями у вигляді подарунків. Ми зрозуміємо, що вони – складне Боже твориво, якому необхідне відповідальне батьківське виховання. Зникне

віра, що година на тиждень на богослужінні – це все, чого від нас хоче Господь Бог. Зникне віра, що гарний секс – це якість здорової сім'ї. Зникне віра, що хтось нам щось винен. Зникнуть уперті ідеології-сурогати, які допомагали нам утікати від реальності. Зникнуть надумані часом різдвяні «депресії», хвилювання і самотність.

Досить ілюзій. Досить уже паморочити себе святковою сентиментальністю. Ми повинні збагнути – у нашому Різдві не залишилось нічого такого, що потрібно було би красти. Тож нехай помре порожнє свято споживчої культури! Адже чудо, що здійснилось у Різдві, Боговоплощення набагато блаженніше від будь-

якого накопичення найдорожчих подарунків! Боговоплощення – це Божий спосіб здійснити те, що сьогодні слід зробити і нам: проголосити істину світові, який потопав у неправді; закликати людей до чогось більшого, ніж бездумне стремління до земних багатств і влади. У це Різдво ми повинні об'єднатися в Божій любові, а не в жадібній погоні за прибутками. Ми повинні усвідомити, що Божа благодать і справедливість, Його зцілення і блаженство незрівнянно цінніші від найдорожчих автомобілів та суперелітних квартир.

Том ЕРІХ,
пастор Англійської церкви,
письменник (Нью-Йорк)

ЧОМУ ХРИСТИЯНИ ВИКЛИКАЮТЬ ОДИН ОДНОГО?

Іноді запитують – якщо Бог є і Він такий добрий, то чому ж Він допускає війни? А що Всевишній може зробити? Адже люди замість того, щоб любити ворогів, як заповідає Ісус, хочуть їх знищувати. І, що цікаво, часто називають це смертовбивством «любов'ю»! Не вірите?

А як же тоді назвати організоване колективне вбивство під назвою «війна», яке провадять правителі «християнських» держав не тільки проти іновірців, але навіть один проти одного. Адже це теж «любов» – до своєї батьківщини, народу, держави. За прикладами такої «любові» далеко ходити не треба: досить згадати літній російсько-грузинський збройний конфлікт, коли православні стріляли один в одного. І це вважається нормальним, не викликає ні найменшого протесту в церковному середовищі! Прапори із хрестами прикрашають армії обох сторін. Попи по обох боках фронту окроплюють святою водицею зброю і відправляють людей, які вірують в одного Бога, вбивати один одного! І називається це – «патріотизм»...

Те, що «патріотизм», тобто потреба захищати себе, свій рід, родину, державу, є формою виживання будь-яких націй чи держави, зрозуміло навіть дитині. Але чому вбивство повинно бути законом для християн, Учителя яких прийшов зруйнувати всі границі і національні відмінності? Адже не порожнім же звуком для нас є євангельські слова, що в Христі «немає ні єлліна, ні юдея», ні грузина, ні росіянина. Революція, здійснена Христом, іде навіть далі: вона зліквідує не тільки громадянський та національний поділ, – вона руйнує навіть найпотужнішу і непорушну границю, яка перетворила наш світ у пекло – поділ між людиною та її ворогами. Словами «Любіть ворогів ваших», «Благословляйте тих, що вас проклинають», «Хто вдарив тебе по щоці, підстав йому іншу» Ісус раз і назавжди вирвав коріння ворожнечі поміж людьми. Тож

Петропавлівськ-Камчатський. Протоєрей Дмитрій Смірнов, голова Синодального відділу РПЦ МП з взаємодії зі Збройними силами РФ поблагословив підводний атомний ракетноносець К-150 «Томськ» з 24-ма крилатими ракетами П-700 «Граніт». Очевидно на «святій справі».

якби ми були справжніми християнами, то ніколи б не пішли воювати проти своїх братів-грузинів. Ми просто відмовилися б убивати взагалі кого б то не було, оскільки заповідь Божа говорить: «Не убий!»

Однак замість цього ми маємо на бойових прапорах хрести, окроплюємо святою водою автомати і танки, панотці вчать стріляти з пістолетів і ходити в атаку – замість того, щоби, власне, цю атаку припинити. Під час літньої бійни на Кавказі ніхто з панотців – ні російських, ні грузинських – не вийшов на середину поля бою і не сказав: «Люди, одумайтеся!

Що ви робите?! Навіщо чините найтяжчий гріх проти Бога і своїх братів та сестер? Негайно припиніть цю братовбивчу бійню!» Жодна Церква не зажадала під загрозою відлучення від своїх збожеволілих від злості і прагнучих крові та багатства земних правителів негайно зупинити поїбачте. Замість цього ми – в найкращому разі – чули лише мляві чергові фрази про те, що війна – це недобре. А тим часом ті ж самі панотці продовжували щосили кропити і благословляти смертовбивство: «Іди, солдатуку, мочи ближнього в сортирі». А чому? Тому, що «немає влади не від Бога»? Дуже зручна відмовка для тих церковників, хто

століттями звик солодко жити і їсти за царський, а зараз – за президентський рахунок.

А як же Бог, котрий заповідав любити ворогів і заборонив убивати? Ісус сказав: «Віддайте Богові Боже, а кесарю – кесареве». У нас це розуміється так, що Богові ми віддаємо те, що йому найменше потрібно – копійчані свічі і заслинені записки про здоров'я та упокій. А те, що є найбільш коштовним, те, що Господь особисто вручив нам – частину свого безсмертного Духа, нашу безсмертну душу, яка повернеться до Нього після нашої смерті, – її ми вручили аж ніяк не Богові, а своїм земним правителям. Правителям, які

єдине що можуть із цією душею зробити, так це погубити її, змусивши служити своїм мерзенним пристрастям і похотям, одна з яких – влада, убивство, нажива, прагнення до панування над своїми громадянами і чужими народами.

Невинному плазуванню перед кесарем – хоча й корисному для нашого черева, але згубному для душі, – ми, чесні християни, священники, повинні протиставити те, до чого ми, власне, й покликані в цьому житті в першу чергу – служіння Богові. Замість лицемірного виправдання і благословення вбивства заради крихт із царського столу. Церква повинна привселюдно нагадати про давно забуті державою, розтопані нашим дегуманізованим, відірваним від Бога суспільством, заповіді, які становлять саму суть християнської віри: «Любіть ворогів ваших», «Не убий», «Благословляйте тих, хто вас проклинає». І це стосується не тільки взаємин християн один з одним, але й ставлення до людей будь-якої віри та національності. Це – єдиний шлях, щоб усім нам не перегризти один одному горло і вижити у XXI-му столітті, коли ніхто не може почувати себе в безпеці, бути невразливим для війни через зростаючу глобалізацію, збільшення кількості країн, які мають доступ до ядерної зброї, міжнародний тероризм тощо.

Сергей ПУТИЛОВ

baznica.info

Російський «Чудотворець» який несе на зовнішній підвісці вісім тонн ракет та бомб може застосовувати й тактичну ядерну зброю. На лівому борті за пілотською кабіною бачимо зображення св. Миколая.

На військовому аеродромі «Липецьк-2» (Росія) єпископ РПЦ МП Липецький та Єлецький Нікон (Васін) освятив винищувач-бомбардувальник Су-34. Ракетноносець було цинічно присвоєне ім'я святителя Миколая Чудотворця!

(Джерело: <http://litnik.in.ua/content/view/76/30/>)

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ ЧОЛОВІКИ:

6) група «Б»: ТАРАС. Українець, греко-католик, 08.09.1948 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 65 кг.; **очі** – сині; **волосся** – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чуйність, уважність, чесність; (11) – створення сім'ї; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдівець; **професія**: – пенсіонер; (18) – м. Дрогобич, Львів. обл.; **контактний телефон**: +380984132395; 8-(032)-442-95-86- (ввечері).

7) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 29.01.1972 р.н.; **ріст** – 169 см.; **вага** – 77 кг.; **очі** – сині; **волосся** – шатен; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний; **захоплення, інтереси**: – спорт; (11) – взаємність, довіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки; **професія**: – інженер; (15) – матеріально незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-672-06-55.

8) група «Б»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 09.04.1970 р.н.; **ріст** – 172 см.; **вага** – 72 кг.; **очі** – сірі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, чесний, прямолінійний; **захоплення, інтереси**: – музика, фото, кулінарія; (11) – повага, взаєморозуміння, стан душі; (12) – так; (13) – з 1998 року; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 13 років, проживаємо разом, навчається у класичній гімназії, користувач ПК; **професія**: – ТзОВ «Міст Експрес», оператор обробки відправлень; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-718-88-14 (дзвонити з 20.00 до 22.00).

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; **ріст** – 175 см.; **вага** – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; **захоплення, інтереси**: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(096)-608-86-58.

10) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 25.05.1957 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 66 кг.; **очі** – карі; **волосся** – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичливість; **захоплення, інтереси**: – подорожі; (11) – не схильність до повноти, вдова (до 44 років); (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – **народився**: – Львівська обл.; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: 8-(067)-890-77-45.

11) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 19.03.1974 р.н.; **ріст** – 174 см.; **вага** – 68 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – шатен; (7) – інвалід II групи (ДЦП); (8) – не маю; (10) – наполегливий, обов'язковий, дисциплінований; **захоплення, інтереси**: – історія футболу, спорту; відвідування історичних та відсутних місць; (11) – відвертість, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – працює по спеціальності економіст-бухгалтер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-256-05-95.

12) група «Б»: МИХАЙЛЮ. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 82 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – **захоплення, інтереси**: – врівноважено-різноманітні; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; **професія**: – агроном; (17) – у Львові – гуртожиток, у селі – незавершене будівництво; (18) – **народився**: – Львівська обл., с. Дідилів; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; **ріст** – 172 см.; **вага** – 60 кг.; **очі** – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; **захоплення, інтереси**: – історія, люблю природу, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, ширість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; **професія**: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; **ріст** – 184 см.; **вага** – 82 кг.; **волосся** – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т. ч. японська); **захоплення, інтереси**: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – **народився**: – м. Львів; **проживаю**: – м. Торонто; **контактний телефон**: adrihar@hotmail.com.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

ВЕСЕЛИХ РІЗДВ'ЯНИХ СВЯТ!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) - 9(48) за 2008 рік – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра Романюка за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00); або також до відповідальної за кореспонденцію кур'ї Львівської Архиепархії УГКЦ сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про

сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галітурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкета не буде опублікована.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакції газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр Романюк.

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього. Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37.

Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-й поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».

Дати найближчих зустрічей: 11.01.2009р.; 25.01.2009р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького.

ЖІНКИ:

17) група «Н»: СОФІЯ. Українка, греко-католичка, 13.04.1975 р.н.; **ріст** – 153 см.; **вага** – 41 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, співчутливість; **захоплення, інтереси**: – мистецтво, природа; (11) – повне дотримання християнської моралі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – бібліотекар ЛНМУ ім. Д. Галицького; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-451-84-81.

18) група «Б»: ЯНІНА. Полька, римокатоличка, 06.01.1943 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 90 кг.; **очі** – карі; **волосся** – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – лагідність, побожність; **захоплення, інтереси**: – куховарство, спілкування з людьми; (11) – доброта, працьовитість; (12) – так; (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – 2 дорослі сини, незалежні, проживають окремо; **професія**: – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(095)-506-92-11; 243-78-21.

19) група «Б»: ЛЮДМИЛА. Українка, греко-католичка, 22.07.1955 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 55 кг.; **очі** – темно-зелені; **волосся** – темно-шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – мрійливість, зичливість, прямота, простота, відкритість; **захоплення, інтереси**: – життя у добрих проявах; (11) – чистота душі, працьовитість, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 5,5 років; (14) – вдова; (15) – 2 сини: 28 та 14 років, старший живе окремо, незалежний, працює; **професія**: – інженер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народж. – Тернопілля, прожив. – м. Львів; **контактний телефон**: (0322)-65-87-11.

20) група «Б»: ЯРОСЛАВА. Українка, греко-католичка, 10.02.1961 р.н.; **ріст** – 162 см.; **вага** – 65 кг.; **очі** – сіро-зелені; (7) – хороший; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, порядність, уважність; **захоплення, інтереси**: – кухня, сімейний затишок; (11) – розумний, добрий, сильний духом; (12) – так; (13) – 22 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – не маю; **професія**: – товаровознавець (сфера торгівлі); (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(098)-920-11-71.

21) група «Б»: МАРІОЛЯ. Українка, православного обряду, 23.07.1973 р.н.; **ріст** – 164 см.; **вага** – 60 кг.; **очі** – сірі; **волосся** – русяве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – вірна, чесна, порядна; **захо-**

плення, інтереси: – подорожі історичними місцями, художня література; (11) – без шкідливих звичок, вірний, чесний, порядний; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – 1 син - 11 років, здоровий, займається в музичній школі та грає у футбол; **професія**: – робота на посаді спеціаліста держслужби; (17) – проживаю з батьками; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-916-14-57.

22) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 58 кг.; **очі** – зелені; **волосся** – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; **захоплення, інтереси**: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; **професія**: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: 237-55-42.

23) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; **ріст** – 156 см.; **вага** – 56 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; **захоплення, інтереси**: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; **професія**: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з внуком 5-и років; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

24) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 15.03.1965 р.н.; **ріст** – 171 см.; **вага** – 74 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, врівноваженість, тактовність; **захоплення, інтереси**: – книги, музика, театр, спілкування; (11) – порядність, спільні погляди; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-873-25-35; 234-41-86.

25) група «Б»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 17.08.1981 р.н.; **ріст** – 167 см.; **вага** – 84 кг.; **очі** – зелені; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – комунікабельна, товариська, весела, лагідна, ввічлива, врівноважена; **захоплення, інтереси**: – подорожі, спів, читання; (11) – чистота душі, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – отримала церковне

уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; **професія**: – головний бухгалтер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-314-35-57.

26) група «Б»: МАРІЯ. Українка, християнка, 15.03.1952 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 60 кг.; **волосся** – світло-руссе; (7) – нормальний; (8) – не маю; (10) – всебічні; (11) – до 60-и років; (12) – (-); (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – син 21 рік, освіта вища, здоровий, працює; (16) – пенсіонерка, освіта вища, працюю; (17) – житлом забезпечена; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(097)-220-96-38.

27) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 14.06.1989 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 57 кг.; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність, скромність; **захоплення, інтереси**: – духовна література, вишивання; (11) – семінарист; (12) – так; (13) – створення сім'ї; (14) – навчаюся в ЛДМК; (15) – проживаю з батьками; (16) – тимчасово у Львові; **контактний телефон**: +38-(093)-775-98-87; 234-41-86.

28) група «Б»: ОКСАНА. Українка, православного обряду, 24.10.1959 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 60 кг.; **волосся** – чорне; **очі** – коричневі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – емоційність, комунікабельність, поєднання протилежностей; **захоплення, інтереси**: – флористика, мистецтво, маркетинг; (11) – відповідальність, організованість, сімейний лідер, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька, 14 р., здорова, захоплення: спорт, танці, флористика, комп'ютер; **професія**: – дизайнер-флорист (творча робота); (17) – матер. і житлово незабезпечена; (18) – **народилася**: – м. Ужгород; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-169-00-86.

29) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 21.12.1980 р.н.; **ріст** – 155 см.; **вага** – 49 кг.; **очі** – каро-зелені; **волосся** – шатенка; (7) – добрий; (8) – не пунктуальна (рідко); (10) – комунікабельна, весела, відповідальна, організаторські здібності, виконавча; **захоплення, інтереси**: – балні танці, німецька мова; (11) – порядний, надійний, духовний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – офіс-менеджер у поль.-укр. фірмі; (15) – проживаю з батьками (4-х кімн. кв.); (16) – м. Дубляни, Львівська обл.; **контактний телефон**: +38-(097)-711-31-35.

ЗАКОН ПРО ДЕСЯТИНУ

Одного разу побожний чоловік, який щонеділі бере участь у Службі Божій, з несподіваним обуренням розповідав мені про те, що парох сказав неприпустиму річ: «Ви тепер одержуєте більші зарплати і пенсії, але це ніяк не позначилося на церковній касі». Щоправда, священик не роз'яснив при цьому суті закону про десятину, якого дотримуються християни усіх Церков. Не сказав, чому християнин має обов'язок 10 % від свого прибутку жертвувати на храм Божий. Дивно, але навіть активісти при церквах, не кажучи вже про інших мирян, просто-напросто не знають про існування такого закону. Чимало людей переконані, що вони кладуть у скарбничку гроші для отця та на потреби храму, тобто сприймають пожертву виключно з матеріальної точки зору.

Чому ж один із найважливіших канонів (і не тільки у християнстві) незнаний українцям? У розмові з кількома парохами виявилось, що священики побоюються говорити з парохіянами на таку тему, оскільки вважають, що люди сприйматимуть це як фінансове зацікавлення самого священика. Така позиція, безперечно, помилкова, адже пояснювати Закон Божий є прямим обов'язком парохів. Християнин повинен знати їх (себто закони). Інша справа – як вірні їх дотримуватимуться. Адже пояснюються приписи, які Бог передав людям через Мойсея: не свідчити несправедливо, не чужоложити, не красти і т.д., – як і закони, які виголосив Ісус Христос у Нагірній проповіді. Чимало ж людей легковажить ними, не зважаючи на наслідки переступу. Однак першою умовою підпорядкування закону є його знання. Чи має право священнослужитель приховувати від мирян закон про десятину, заповіданий Богом: «Всяка десятина від землі, чи від посівів поля, чи від плодів від дерева буде Господеві; (вона) свята Господеві» (Лев. 27, 30) (підкр. – О.Г.).

Тобто суть десятини – далеко не матеріальна її сторона. Насамперед – це один із виявів зв'язку людини з Богом. Цей зв'язок виявляється у молитві, в діяльності, у ставленні людини до інших людей, а також у дотриманні приписів закону. Про десятину у Біблії читаємо: «Даватимеш точну десятину з усього врожаю твого посіву, з того, що виросте на полі щороку... десятину твого зерна, твого молодого вина й твоєї олії і першаків твоєї високорослої і дрібної скотини...», – тобто сучасною мовою: всього доходу сім'ї. І далі пояснюється мета, для чого потрібно це робити: «... щоб Господь, Бог твій, благословив тебе в усякому ділі рук твоїх, за яке б ти взявся» (Втор. 14, 22-28). Отже, десятина, яку мирянин жертвує на Церкву – це вияв дотримання Божого Закону, а не якась данина парохів.

Ісус Христос не відмінив закону про десятину. Навпаки – наголосив на його

необхідності. Пригадаймо: одного разу, дивлячись, як народ складав пожертви, Він побачив вдову, яка покпала дві лепти, і сказав Своїм учням: «Істинно кажу вам, що ота вбога вдовиця вкинула більш від усіх, які кидали у скарбоню. Усі бо кидали із свого надміру, а вона з убогства свого все, що мала, вкинула, весь свій прожиток» (Мр. 12, 42-44). Апостоли, проповідуючи Євангеліє різним народам, творячи християнські громади, ставили перед ними умову: підпорядковуватися закону про десятину (Гал. 2, 1-10). Чи варто доводити очевидне, що, визнаючи Бога і Його закони, християни створили Церкву – авторитетну суспільну силу, яка століттями дбала про духовне здоров'я народів.

Багатоох наших людей хвилює питання, на що спрямовуються пожертви, чи за їхній рахунок часом не наживається духовенство. Однак це дещо інше, а саме: стосується дотримання/недотримання Закону Божого самим священиком. Зрештою, можемо подивитися, як використовуються кошти у Католицькій чи Протестантській Церквах, вірні яких кінечне відраховують 10% своїх прибутків на Церкву. Насамперед, клир сміливо виступає на захист народних інтересів, а не влади, певних політичних сил чи «грошових мішків»; ведеться колосальна освітня робота (від дитячих садочків до університетів), відкриваються й утримуються медичні заклади, під опікою Церкви перебувають дома для людей похилого віку, Церква піклується про в'язнів тощо.

Не маючи належних коштів, Церк-

вчинах, на праці, в товариствах тощо керується традиціями. І ці традиції – християнські. У посткомуністичних країнах, навпаки, втрачено саме ці традиції. Навіть ті, хто вважає себе релігійним, часто-густо на практиці не дотримуються християнських законів. Тому в Україні місійна діяльність Церкви – архиважлива справа.

Невиконання вірними закону про десятину, звичайно ж, не дозволяє провадити цю безпосередню роботу Церкви. Найгірше те, що Церква внаслідок хронічного браку коштів опинилася в залежності від багатих жертводавців, а ними в нас є (і поки що можуть бути) переважно можновладці або політичні боси, які, зрештою, вже давно стали одним цілим. Відтак духовенство виявилось втягненим у політичні розгри, вельми далекі від християнських засад. Ігнорування, чи, правильніше сказати, відміна закону про десятину штовхає Церкву приймати допомогу держави, що має, поза сумнівом, руйнівну дію на Церкву, насамперед провокує моральну деградацію духовенства, а відтак впливає на майбутнє Церкви, на духовне здоров'я народу, а звідси – й на фізичне.

Якими б не були новітні філософські в'яння, актуально залишається і залишиться думка вченого, мислителя Емілія Дюркгейма: «Людьми нас зробила релігія і тільки релігія». Відтак успішний розвиток суспільства, його процвітання неможливі, якщо члени суспільства, бодай більша його частина, не керуються законом і не підпорядковуються закону. Це не тільки загальновідома теза, а звичайна аксіома.

Невірогідно також, щоби громадяни дотримувалися людських (державних чи звичаєвих) законів, якщо вони не визнають Законів Божих. Рано чи пізно витвориться ситуація, коли кожен вважатиме за доцільне керуватися тільки особистими вигодами, а, отже, обійти закон стане звичним явищем. Тоді мова йтиме про глибоку кризу в усіх, без винятку, сферах життя. Нинішня економічна криза (як минулі та й неминучі майбутні) – не що інше,

як наслідок катастрофічних розмірів духовної кризи. І тільки!

Людина створена вільною, їй дарована Богом свобода вибору. Водночас вона (людина) не залишена напризволяще, не шукає навпوماцки, що ж краще вибрати, – їй дано Закон. І Закон не сліпий. Кожна позиція Закону, викладеному в десяти Божих Заповідях, Нагірній проповіді Ісуса Христа, обґрунтовується, пояснюється. Сюди належить і закон про десятину. Не сумніваймося: дотримання його не збіднить родину, громаду чи народ, а навпаки – збагатить, духовно і матеріально.

P.S. Піднімаючи тему десятини, не боюся закидів про особисту зацікавленість: по-перше, я – жінка, а, по-друге, у сім'ї – жодного священика нема і в майбутньому не передбачається.

Оксана ГАЛЕНДА

Шам'яті священика

Я ДОБРЕ ЗНАВ ОТЦЯ МАР'ЯНА ФАРМІГУ

Біля Крехівського монастиря на горбочку є цвинтар. Серед доглянутих могил вирізняю ту, на якій портрет ще молодого мого приятеля-священика – отця Мар'яна Фарміги...

Познайомився я з гімназистом Мар'яном у 1927 році – ми разом навчалися в українській гімназії у Тернополі. Впав мені в очі, бо був дуже худий і мав оригінальну зовнішність: великі вуха і повні уста. Гімназисти любили покепкувати над ним, та він не ображався, а віджартовувався. Був веселий і дотепний. Одягався дуже скромно. Підробляв собі, розповсюджуючи релігійну літературу, образки та календарики.

Пізніше я довідався, що родина його походила з села Гнилиці Збараського повіту. Батько – кравець. Дітей було четверо. Пам'ятаю, що старший називався Володимир; Мар'ян був з 1909 року; потім молодший брат – музикант, скрипаль; ще була сестра. Родина бідувала. Своєї хати не мали – жили на квартирах.

У 1930 році Мар'ян пішов до монастиря отців-василіян. Пробув там недовго: вийшов через стан здоров'я. Підлікувався трохи і в 1932 році вступив до Духовної семінарії у Львові.

Коли ми зустрілися знову, я був на 1-му курсі, а він – вже на 5-му. Як земляки, втішилися зустрічі і часто спілкувалися між собою. Мар'ян мав добрий голос і був дуже музикальний. У 1936 році прийняв дияконат і цілий 5-ий курс служив дияконом на Богослуженнях.

В 1937 році закінчив Богословську академію. Висвячував його владика Микита Будка, генеральний вікарій. Перше призначення – парохія в с. Підлюте. Там він був сповідником сестер-василіянок. А з кінця 1938 року став парохом в с. Стрептів. Там він своєю ревністю і проповідями звернув на себе увагу радянської влади. Тому-то його й арештували вже в 1940 році і депортували у Воркуту. Щойно в 1946 році він з'явився в Тернополі. Працював підпільно (може, зо два місяці), а далі перебрався до Львова, де легше було загубитися з-під нагляду.

У 1957 році за доносом сусідів його знову арештували. Ввірвалися, коли готувався до Служби Божої і люди були до сповіді. У вирокі було записано: за наклеп на радянську дійсність і за нелегальне проведення уніятської діяльності. Засудили на 10 років ВТК. Та Верховний суд скасував вирок і справу закрили за відсутністю злочину.

У 1958-му його звільнили з-під варті, і він повернувся до Львова у своє маленьке помешкання на вул. Богомольця, яке складалося з однієї кімнати без кухні, без нічого. І знову розгорнув активну діяльність.

Відправляв він відважно. Приходжу одного разу, а він голосно співає парастас. Казав, що сусід навпроти і далі пильнує за ним та доносить, але не боявся його (а, може, просто не показував, що боїться).

За ним і справді слідкували. Одного разу він розповідав, як до нього на вулиці причепилися два невідомі і хотіли припровадити його до відділення міліції. Та він не дався, наробив крику, і його відпустили. То був час, коли влада завжди знаходила спосіб, щоб поквитатися з інакомислячим.

В його кімнаті висіли портрети митрополита Шептицького і Папи. В той час не кожний був настільки відважним, аби так облаштувати кімнату.

До нього часто заходили знайомі священики і просто побожні люди. Він підтримував тісний зв'язок з владикою Стернюком, котрий відомості про зустрічі та вирішення різних питань передавав часто через о. Фармігу.

Кожного разу, буваючи у Львові, я завжди відвідував о. Мар'яна. Заходив, щоби висповідався, перекинулися слівцем, довідатись про новини в Церкві і в політиці, а тоді – на поїзд, до Тернополя.

Спогади священика Миколи Шаварина записала Ірина КОЛОМИЄЦЬ, ІІЦ УКУ

(Закінчення в наступному числі «Мети».)

ва неспроможна виконувати не те, щоб соціальні програми, але й свого безпосереднього призначення, яке у пострадянських країнах полягає насамперед у веденні постійної місійної праці новій євангелізації, необхідній для налагодження нормальних людських взаємин.

Атеїстичні народи приречені на корупцію, злочинність, хаос у політичному, громадському та родинному житті, оскільки в таких суспільствах фактично не діють жодні закони. Нинішня Україна належить, на жаль, до таких країн (тільки 35% населення визнають релігію важливою у своєму житті, тоді, як у США, наприклад, релігія важлива для 59% громадян). Чимало країн Західної Європи вважаються постхристиянськими, тобто відсоток людей, для яких релігія має велику вагу у повсякденні, невисокий. Але більшість у своїх вчинках, побудові відносин з іншими людьми, в

Стефан КРЕНЦЕР

Біблійна історія створення ЯК ПОСТАЛА ВІДОМА СЬОГОДНІ ІСТОРІЯ СОТВОРЕННЯ?

(Початок у попередніх числах «Мети»)

ОБРАЗ ДЕРЕВА

Ми, люди, хочемо щось мати від життя: владу, гроші, комфорт. Знання – це сила, каже старе прислів'я. Людське серце з його бажаннями і прагненнями завжди таке саме. Люди завжди жаждали підвищення якості життя, побільшення влади.

На Сході дерево – символ життя і плідності. Де на Сході росте дерево, там є вода, там є тінь, там може процвітати життя. Отож, людина підходить до дерева. Вона краде [плід] з дерева пізнання добра і зла. Пізнання всіх речей – це збільшення влади, підвищення якості життя. Вона хоче це досягнути своїми силами. Людина хоче бути рівною Богові. Вона хоче панувати так, як і Він, з власної сили, з власної повноти життя. Гріх людини полягає у тому, що вона відсуває Бога на бік: Ти мені не потрібен, я сама можу влаштувати своє життя, я сама можу знайти і забезпечити своє щастя. Плід з дерева пізнання мав би гарантувати їй цю владу. Так пообіцяв їй змій.

ЖІНКА І ЗМІЙ

Слід пояснити ще один окремих аспект в історії грихопадіння. Чому в автора змій спокушає саме жінку, а не чоловіка? Чи це лише випадок, чи за цим криється певний намір? Жінка за своєю природою релігійніша від чоловіка. Тому ізраїльські жінки були в більшій небезпеці, ніж їхні чоловіки, піддатися ханаанському культові змія. Тому застереження автора до жінок: «Остерігайтесь змія! Вже в раю саме жінка піддалася спокусі».

ЕКЗЕГЕТИЧНІ ПОЯСНЕННЯ ДО ТЕКСТУ

1. СОТВОРЕННЯ ЛЮДИНИ

Зі способу, яким Бог сотворив людину, випливає, ким є людина за своєю сутністю. Бог формує її з глини і вдихає у ніздрі віддих життя (Бут. 2,7). Тим самим названі два елементи, які належать до людини: земний принцип, який належить до матеріального світу, та вищий принцип, який походить від Бога: дух.

Людина – сотворіння Боже. Це означає, що вона завдячує Богові існування і життя. Це життя є надзвичайно крихким та непевним [само-]володінням. Людина і тварина мають тут однакову долю. Гідність людини на протигагу до тварини виявляється у тому, що людина отримала своє дихання життя особисто та безпосередньо від Бога. Тому людина перебуває у відношенні до Бога як особа.

Людина створена із того самого матеріалу, як і її навколишнє середовище. І як вітер змитає пил із землі, так і з людиною: її змете смерть. Вона – смертна. Людина сформована Богом. І як глиняний глечик своїм виглядом, своєю формою залежить від гончара, так і людина залежить повністю від свого Творця. Зрозуміло, що автор не хоче робити жодних тверджень стосовно природничо-наукового питання, «як» виникла людина. Він бере глибше. Він говорить нам про сутність людини.

2. РАЙ

Обидва слова: «*gan*» – сад, та «*Eden*» – степ, пустеля, чи також «насолота», є запозиченими єврейськими словами з шумерської. Тим самим вже вказано, що уявлення про рай не належало до самотнього багатства єврейської думки, а було запозичено з Межиріччя.

Згідно з оповіддю, в саду росли «всілякі дерева». Два з них особливо відзначені: дерево життя та дерево пізнання.

Вавилонський міф каже: Десь росте дерево чи зілля. Хто з'їсть його плодів, не помре. Це дерево стоїть десь у недосяжній даліні. Для нашого автора воно стоїть у раю, воно доступне людині. Дерево – це символ безсмертя. За своєю природою людина смертна, але Бог особливою благодаттю хоче подарувати їй безсмертя. За образом «дерева пізнання добра і зла» таїться щось, чого Бог не дав людям. Це – право самочинно визначати та вирішувати, що добре, а що зле. Якщо людина це робить, вона перевищує свою сотвореність і сама робить себе творцем. Це великий гріх «*non serviam*»: не буду Тобі служити!

(Продовження у наступному числі «Мети»)

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

ПОЧЕШЬ ДЛЯ БОЖОГО ІМЕНІ

Перша Божа Заповідь наказує віддавати Божу почесть тільки одному правдивому Богові і забороняє всяке ідолопоклонство. Друга Божа Заповідь – це наче доповнення до першої. Вона наказує: «Не взивай намарне імені Господа Бога Твого». Це значить – віддавай належну пошану Божому імені і не вимовляй його без виразного пошанування. Під іменем Божим тут треба розуміти не тільки саме ім'я Боже, а радше велич і святість Боже. Друга Божа Заповідь найперше приписує виявляти належну велич Божого імені почесть і наказує уникати всього, що ту почесть порушує. Тут звернемо увагу на наш обов'язок віддавати Божому імені відповідну пошану й почесть.

БОГОВІ І ЙОГО ІМЕНІ НАЛЕЖИТЬСЯ НАЙВИЩА ПОЧЕШЬ

Величаємо і славимо імена національних героїв, провідників, полководців, державних мужів, винахідників, учених, і їхнім іменем називаємо міста, місцевості, вулиці, парки, школи, інституції і т.п. А чие ім'я з людей може ривнятися з іменем всемогутнього Бога, Творця й Пана всесвіту? Воно – найсвятіше, найславніше і найдорожче для кожної віруючої людини. У св. Письмі Старого Завіту, головну у псалмах, в особливий спосіб прославляється Боже ім'я. «Святе і страшне ім'я Його», – каже псалом 110,9. «Хай славиться Твоє велике і страшне ім'я, святе – воно» (Пс. 99,3). «Господи, Боже наш, яке предивне ім'я Твоє по всій землі!» (Пс. 8,10). А в молитві «Отче наш», що її навчив нас сам Ісус Христос, щоденно кажемо: «Хай святиться ім'я Твоє».

Божому імені належить найвища пошана задля Божої величч. Про Божу велич свідчить нам найперше Його дивне і незглибиме знання. На нашій земній кулі живе понад п'ять мільярдів людей. І один тільки Бог знає наскрізь кожну людину, її серце, душу, її прикмети, всі її справи. Він кожній людині дав життя, її удержує, нею кермує, про неї дбає, її нагороджує або карає. Св. Євангеліє прегарно говорить про Божу опіку над нами: «Гляньте на птиць небесних: не сіють і не жнуть, ані не збирають у засіки, а Отець ваш небесний їх годує! Хіба ви від них не вартісніші? ... І коли зілля польове, яке сьогодні є, а завтра вкидають його до печі, так Бог одягає, то чи не багато більше вас, маловісні? Отож, не турбуйтеся, промовляючи: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемось? Про все те побиваються погани. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне» (Мат. 6,26-32).

Божому імені належить найвища почесть також задля Божої всемогутності. Гляньмо ввечері на зоряне небо. Скільки там мільйонів і мільйонів зірок – велетенських світлів. І все те Господь Бог створив. Тими зоряними світами Бог кермує, надавши їхньому рухові сталі закони. Чим є сила людей супроти Божої сили і всемогутності?

Славний американський державний муж Бенджамін Франклін (1706-

НЕ ВЗИВАЙ НАМАРНЕ ІМЕНІ ГОСПОДА БОГА ТВОГО

ДРУГА БОЖА ЗАПОВІДЬ

1790) вертався до Америки з Європи, де був представником молоді американської держави. На кораблі, ставши під щоглою, він у думці любувався своїми тріумфами, що їх зазнав в Європі, та мріяв про ту славу, що його ще чекає в Америці. І його опанувало радісне почування, повне гордості. Він сам про це каже: «В цьому моменті я бачив і чув тільки себе, і тільки собі віддавав почесть. Та в тім із хмари нагло вдарив страшний удар грому, зломив щоглу надвоє, а мене кинув об землю. А коли я піднісся, то моє перше й одиноке слово було: «Дякую Тобі, мій Боже!» За що я дякував – чи за врятоване життя? Про це думав я пізніше. Я дякував Богові, що Він мені пригадав, хто Він, а хто я! Він вічно той сам, єдиний, всемогутній! А я? Ніщо, і тільки маленький хробачок».

До Божої величч додаймо ще світ невидимий: мільйони небесних духів. І їх Бог створив, їх удержує, ними управляє і від них усіх відбирає найвищу почесть і славу.

Богові належить найвища поща-

на і задля Його доброти. Він не тільки великий, могутній, але й добрий, предобрий. Найліпший батько так не дбає про своїх дітей, як Бог дбає про нас. Він віддав до нашого вжитку цілий чудовий світ, наче прегарну палату. Як прегарно Бог уладнав усю природу для нашого добра! З Божої волі нам усе служить: сонце, місяць, зорі, море, гори, рослини і звір'ята. Він помер на хресті за наші гріхи. Він з любови до нас назавжди залишився у Пресв. Евхаристії під видом хліба. Тому ми повинні боятися Бога задля Його величч, а любити Його задля превеликої доброти. А з боязні й любови до Нього повинна в нас зродитися найвища пошана й почесть.

ЯК ВИЯВЛЯТИ ПОШАНУ БОЖОМУ ІМЕНІ?

В одній парафії була тяжко хвора старенька побожна жінка. Вона ціле своє життя вірно служила Богові. Тож і радо вітала свій перехід до вічності. Однак одна справа її дещо непокоїла. Тож вона шукає поради у свого священика. «Отче, – каже вона, – я простенька жінка і ніколи не була у високому товаристві. Я не знаю, що маю сказати, коли стану перед Божим престолом. Я буду боятися отворити мої уста». А священик, потішаючи її, каже: «Мамуню добра, не журися. Як тільки станеш перед Божим тронном, зроби поклін і скажи привіт, що його ти ціле своє життя говорила: «Слава Ісусу Христу!» І будь певна, що тоді ціле небо дасть тобі радісну відповідь: «Слава на вічні віки, амінь!»

Справді, день і ніч гомонить у небі слава святому Божому імені. І ми через ціле наше життя завжди повинні славити Боже ім'я побожно і з

любов'ю.

Славний англійський астроном І.Ньютон за кожним разом скидав накриття з голови, скільки разів вимовляв ім'я Бог. Наш добрий український народ має гарний звичай перед працею і під час неї казати: «В ім'я Боже! – В ім'я Ісуса Христа! – Боже, помагай! – Щастя, Боже!» і т.п., а після праці: «Слава Богові! – Дякую Тобі, Боже!» У щоденному житті поздоровляймо себе взаємно християнським привітом: «Слава Ісусу Христу!», бо це – найкращий привіт. Стараймося взивати ім'я Боже, рано ставши з постелі, перед їдою і по їді, перед сном, під час дня, при праці і спочинку, в радості і смутку, в щастю і нещастю. Хто так робить, той справді любить Бога і славить Його ім'я.

Апостоли і Святі в ім'я Ісуса Христа чуда творили, хворих оздоровляли і виганяли бісів. Ось з багатьох прикладів:

Апостоли Петро й Іван, входячи до храму на молитву, побачили біля дверей храму чоловіка-каліку, що сидів і просив милостині. Петро глянув на нього і промовив: «Срібла й золота в мене нема: що ж маю, те тобі даю: В ім'я Ісуса Христа Назарянина, встань і ходи» (Діян. 3,6). І зараз же каліка став здоровий і почав ходити. Коли ж опісля жидівський синадріон закликав Петра й Івана і запитав їх: «Якою силою або яким ім'ям ви це зробили?» – тоді Апостол Петро сміло їм заявив: «Нехай буде відомо всім і всьому народові ізраїльському, що ім'ям Ісуса Христа Назарянина, якого

ви розп'яли, а якого Бог воскресив з мертвих, – Ним цей стоїть здоровий перед вами... І нема ні в кому іншому спасіння, бо й імені немає іншого під небом, що було дане людям, яким ми маємо спастися» (Діян. 4,7-12).

Апостол Павло, говорячи про ім'я Ісуса, в особливий спосіб підкреслює силу того імені, кажучи: «Тому і Бог Його вивищив і дав Йому ім'я, що понад усяке ім'я, щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі й під землею» (Фил. 2,9-10).

Віддаючи почесть Божому імені, ми повинні також шанувати все те, що має особливий зв'язок з почитанням Господа Бога. Ми повинні віддавати належну почесть Преч. Діви Марії, всім Святим та всім особам, посвяченим Богові, – чи це будуть єпископи, священики, чи монаші особи. Супроти осіб, посвячених Богові, то сам Ісус Христос заявляє: «Хто вас слушає, мене слушає; а хто гордить вами, мною гордує» (Лук. 10,16).

До Божого почитання стосуються також святі речі і святі місця, як св. Письмо, Хрест, Служба Божа, св. Тайни, хрестики, медаліки, ікони, дім Божий, св. престол і т.п.

Стараймося часто-часто взивати Боже ім'я з почесною і цією практикою вчимо наших дітей. І будьмо певні, що коли Боже ім'я часто буде на наших устах за життя, тоді буде воно на наших устах в годині нашої смерті та запевнить нас щасливий перехід до вічного щастя в небі.

ПІДБЕРІЗЦІ

Проект одного з вітражів у церкві, виконаний М.Сосенком у 1907 році.

Блаженний священномученик Андрій Ішак.

Так склалося, що в історії Галичини часів австро-угорського (1772-1918) та польського (1919-1939) панування стержневу роль у просвітянському, національному та громадському рухах відігравали священики, серед яких відомі імена письменників та композиторів, художників та діячів шкільництва. Візирцем для підтвердження цієї тези може служити парафія у селі Підберізіці, яку впродовж років завжди очолювали ініціативні, національно свідомі душпастирі.

Свідоцтвом про народження села можна вважати грамоту польського короля Казимира, датовану 1352 роком. А йдеться в цьому документі про те, що Підберізіці вкупі з Винниками належать Юрію Рупертіві й Малгожаті Штеперам – дітям колишнього львівського вїта Матея.

Відомості про церкву можна почерпнути з візитаційного акта, датованого 1741 роком, де сказано, що в селі є дерев'яна церква св.Михайла. А про пароха в документах є ще раніші відомості. Вони сягають 1727 року – тоді священником за згодою місцевого діда (власника фільварку)

який розвалила буря.

Отець Честинський пробув на парафії до 1850 року. Помер він у Підберізіцях і похований на місцевому цвинтарі. Після нього парафію очолювали по два роки о. Адальберт Глинський та о. Данило Крупка. На місцевому цвинтарі знайшов вічний спочинок о. І.Касараба, який також залишив по собі добру пам'ять.

1854 року призначення на підберізіцівську парафію одержав о. Іван Жуковський, який до того був настоятелем однієї з львівських парафій. Цей священик відомий ще й тим, що був членом-засновником товариства «Головна Руська Рада», організованого весною 1848 року у Львові. Запам'ятався його виступ на 6-му засіданні Ради, де, серед іншого, він зауважив: «Найперше потрібно зайнятися піднесенням руської народності, освіти і життя конституційного. Треба постаратися про видання словаря руського, викладати вищу граматику язика і порівнювати з іншими слов'янськими язиками». На цей час о. І.Жуковський працював у духовній семінарії. Починаючи з 23 травня 1848 року, він викладав тут руську мову та ввів порівняльну граматику. На його виклади приходили студенти різних народностей і різного

Стінопис у церкві, виконаний у 1909-1910 роках М.Сосенком.

го по 1877 рік. Його замінив (теж на правах адміністратора) о. Євстахій Клосевич. У 1788 році парохом у Підберізіцях став о. Лев Сорока, який прослужив тут до 1883 року. Потім протягом одного року посада очільника парафії була вакантною.

7 липня 1885 року на парафію у Підберізіці повернувся з Лисинич о. Ф.Котович. Церкву він застав у такому ж стані, в якому її і залишив – практично без оздоблення. Священик вирішив особисто розписати інтер'єр церкви, адже мав певні здібності до малярства. Про це, зокрема, йдеться у спогадах Михайла Лози, який зазначає, що о. Ферापонт насамперед взявся до приведення в порядок огорожі, після чого взявся за художні роботи в самому храмі. Фарби він виготовляв власноруч. Це й призвело до біди – внаслідок інфікування фарбою отець занедужав і помер 31 січня 1900 року на 78-му році життя. Але головне він встиг виконати: розпочату будову він завершив, і храм урочисто був освячений митрополитом Сильвестром Сембратовичем ще 6 вересня 1892 року.

Після смерті пароха презенту на парафію 1900 року отримав о. Євстахій Раткевич. Та вже 30 березня наступного року душпастирем у Підберізіцях стає о. Євген Шухевич. Загалом у конкурсі на цю парафію брало участь 23 кандидати. Намісництво рекомендувало на посаду пароха о. Антона Заяця, однак консисторія заперечила, посилаючись на те, що з 1900 року обмежено права патронату щодо виборів священиків. А о. Заяця рекомендував якраз патронат. Не на користь згаданого священика був і лист підберезецьких парафіян, в якому йшлося про те, що о. А.Заяць останнім часом тричі судився зі своїми парафіянами, допустився «чинної зневаги» одного з парафіян, «побив до крові на тварі» Антонія Стойка, коли той прийшов скаржитися на те, що отець зневажив його жінку. В листі підкреслювалося, що в селі Град створена делегація до митрополита з вимогою, аби той забрав о. А.Заяця зі села.

Цей лист із Підберізіців підписали Іван Конюх, Михайло Лемішка, Теодор Москва, Михайло Кернога, Гринько Москва, Стефан Чайка, Василь Влох, Михайло Гуль, Василь Дмитерко, Іван Пасок. У ньому селяни висловили також прохання, аби затвердити на їхній парафії молодого священика о. Є.Радкевича. Однак консисторія мала свої рації, і в Підберізіці був скерований 54-річний о. Євген Шухевич. За нього і було завершено розмальовування храму.

Богдан ЗАКАЛИК

(Продовження в наступному числі «Мети»)

ЦЕРКВА КАНОНІЗУВАЛА ПЕТРА КАЛНИШЕВСЬКОГО

Вивчивши життєвий шлях Петра Калнишевського, «стражданнями своїми подібного до Йова, а любов'ю до народу свого – до апостола Павла», Помісний Собор УПЦ КП визначив: «Приєднати праведного Петра Калнишевського до лику святих для загального церковного шанування і занести його ім'я у православний церковний календар». З цього приводу священнослужитель Донецько-Маріупольської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату отець Ігнатій Воловенко надав свій коментар кореспонденту Порталу неополітичних новин NGO.donetsk.ua, зазначаючи:

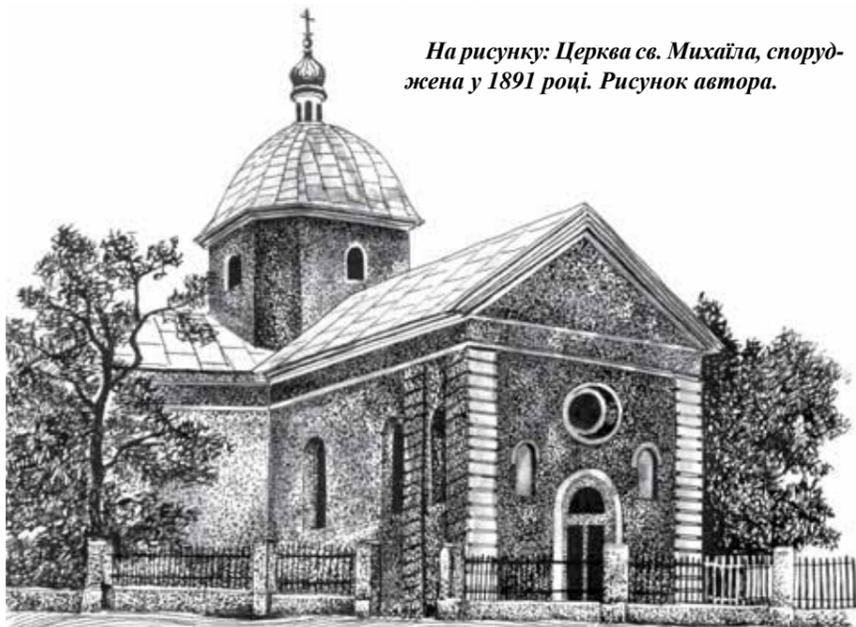
«Кожна помісна Православна Церква зараховує до лику святих тих своїх членів, які за час свого земного життя відзначалися християнськими чеснотами і які своїми ділами, своїм життям спричинилися до розвитку Церкви. Це робиться для того, щоб такі подвижники, з одного боку, були взірцем для наслідування іншими поколіннями християн, а з іншого – щоби мати на небі заступників, які б там, в безпосередній близькості до Бога, молилися за свій народ. Український народ має своїх достойників. Зокрема, широко відомі ченці Києво-Печерської лаври, благочестиві князі Київської Русі. В останні роки було канонізовано низку діячів XVII та XVIII століть: митрополитів Петра Могили, Павла Конюшкевича, Арсенія Мацієвича, преподобних Йова і Феодосія Манявських. В соборі святих землі української є понад 200 Божих угодників, які моляться за наш народ, і їхнє число поповнюється.

Цього літа на соборі Української Православної Церкви Київського Патріархату до лику святих було зачислено князя Костянтина Острозького, митрополита Йова Борецького та останнього кошового отамана Запорізької Січі Петра Калнишевського. Як бачимо, таку високу честь здобувають не тільки церковні діячі, але й благочестиві миряни. На мою думку, в українському православ'ї можна знайти ще багато таких достойників, які очікують свого визнання з боку Церкви. Зокрема, це гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, який захищав християнську віру і з цією метою залучив запорозьке козацтво до православного братства, а також став ініціатором відновлення православної церковної ієрархії в Україні на початку XVII століття. Або ж настоятель Мотронинського монастиря архимандрит Мельхіседек (Значко-Яворський), який мужньо опікувався православними церквами й монастирями правобережної України у другій половині XVIII століття, зазнаючи при цьому утисків від польської шляхти, яка використовувала релігійний фактор для колонізації українського населення».

На фото: Президент України Віктор Ющенко оглядає Соловецький монастир.

Сашко ДЕМЧЕНКО,
«Європейська Україна»

На рисунку: Церква св. Михайла, споруджена у 1891 році. Рисунок автора.

Кароля Тарла поставлено о. Федора Гілевича. Парафіян нараховувалось 50 родин.

В акті зазначено, що церква збудована «з дозволу» власника фільварку. Як бачимо, в той час навіть духовний храм можна було будувати тільки з дозволу шляхтича.

На початку 1760-х років візитацію місцевої парафії здійснив о. Микола Шадурський. У складеному ним акті вказано, що в селі проживало 67 родин, а парохом за презентою К.Дашинського був о. Іван Балтарович, якому при сповіді перед Великоднем кожен господар повинен був дати 6 грошів на закупку вина для Причастя. Дякові належалося по мірці зерна з двору.

У 1785 році громаду спіткала біда – згоріла церква, збудована ще 1706 року. Парафіяни приступили до збирання коштів на будівництво нового храму. Справа просувалась досить жваво, і в тому, що вже в середині 90-х років новозбудована церква вже була посвячена, є велика заслуга о. А.Ковалинського. При ньому проведено також ремонт вкрай занедбаних господарських будівель. А от його наступник о. Григорій Честинський поставився про розширення цвинтаря і будівництво парафіяльного будинку,

віку, а також навіть деякі урядники.

Цей передовий священик-освітянин входив і до складу комітету, який займався організацією з'їзду «Галицько-руських вчених», який відбувся 8 жовтня 1848 року. Отця Жуковського було обрано секретарем товариства народної освіти.

Ще 1863 року громада вирішила зробити ремонт церкви, оскільки підгнили підвалини. Тоді ж почали збирати кошти на будівництво нового храму.

У 1865 році о. І.Жуковський знову повернувся на працю до Львова, а на його місце прийшов о. Павло Танячків. На його долю випало протистояння з громадою у справі будівництва нової церкви. Збір коштів на храм священик розпочав з організації позичкової каси, яка надавала селянам позику під 15 відсотків. Парох так поставив справу, що вже у 1866 році фонд будівництва церкви виріс до 1700 золотих ринських.

Ще більше зріс фонд, коли на парафію прийшов о. Ферапонт Котович. За два роки йому вдалося зібрати 50.000 золотих, що дозволило нарешті приступити до будівництва нового храму.

Отець Ф.Котович адміністрував парафією всього два роки – з 1875-

ЖИТТЯ СЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах «Мети»)

Щоб їх переконати у своєму Божестві, показував їм різні чуда. Одного разу тяжко захворіла чиясь мати. Ніхто не міг їй допомогти. Він взяв її за руку і в одну мить оздоровив. Іншим разом вмер одній вдові син-одинак. Мати за ним дуже тужила, плакала, але Син Божий сказав до неї: «Не плач». Натомість, обернувшись до мертвого, сказав: «Встань, говорю тобі!» Мертвий відразу встав.

І все ж, незважаючи на ті чудеса, люди не вірили Його словам. Найбільше не подобалось їм те, що Він завжди говорив, ніби вони є злі і що, звичайно, змушені виправитися. З великої злості вони з'єднали два дерева в такий спосіб, як я оце тримаю в руці, і прибили на ньому Його руки та ноги й замучили його. Були ще такі зухвали, що насміхалися з Нього, хоча Він не зробив нікому жодної прикраси, а навпаки – допомагав кожному, хто просив Його про допомогу.

– О, нікчемні люди! – закликав обурений Болеслав. – А Господь Бог стерпів це все і не вбив їх страшним громом?!

– Любе дитя, – відповіла Геновефа, – Син Божий молився за них: «Отче, відпусти їм, бо не відають, що творять». Ось так умер Син Божий на хресті за всіх добрих і недобрих людей.

Болеслав слухав уважно всі слова матері, а сльози, що рясно текли по його гарному обличчю, були доказом того, як глибоко вразила його велика мука Спасителя. А мати говорила далі:

– Милосердні люди зняли з хреста мертве тіло і поховали в печері, схожій на нашу, але вхід привалили величезним каменем. По трьох днях Син Божий воскрес і вийшов з гробу.

Мушу тобі сказати, що не всі люди злі. Деякі з них перейнялися Його наукою, виправилися і дуже жаліли про Його смерть. До них то й пішов Син Божий. Вони втішилися дуже, коли побачили Його живим. Він же сказав їм, що верне до неба, і це дуже засмутило їх. Тоді Він сказав їм: «Не сумуйте, не плачте, а піднесіть очі до неба. Там, де мій Отець мешкає, є ще багато місця і для вас. Живіть лиш чесно і побожно, а Мене побачите лиш в небі, де радість ваша буде безмежно. Але хоч на цій землі Мене не будете бачити, Я завжди буду з вами».

– Ах, це мусило бути гарно! – сказав хлопець. – Але чи Він тепер пам'ятає про нас, що живемо в тій пущі дикій? Чи ми також зможемо Його побачити?

– Так, – відповіла Геновефа, – бо Він усе бачить; де ми оберне-

мося – всюди є при нас, помагає нам у наших намірах та терпіннях і дає нам спасенні думки, щоб ми ставали добрими.

Послухай мене. Ти є побожний і добрий хлопець, і вже не раз ти мене потішив, але, як сам пізніше переконаєшся, не будеш завжди досконало добрим, бо думаю, що ти б не молився за людей, які б намагалися тебе убити, а хотів би помститися

Святі Женев'єва й Аполонія.
художник епохи Відродження
Лукас Кранах Старший
(1472-1553)

їм, коли б то було в твоїй силі. Отже, бачиш, що далеко не будеш таким добрим, як був Син Божий. А, прецінь, ми всі маємо стати схожими до Нього, якщо хочемо мати вічне життя у небі. Він умер на хресті, щоб нам відчинити браму до неба.

А тепер, мій сину, вже знаєш, чому держу той хрестик в руці. Він нагадає мені муку Спасителя, котрий з любови до нас умер на хресті. Є Він символом спасіння і знаком, що і ми можемо потрапити до неба через нашу побожність.

Найдорожчий сину! Не маю нічого, що могла б залишити тобі на згадку по моїй смерті, а лишень той хрестик. Коли умру, візьмеш його з моїх заkostenілих рук і сховаєш собі на згадку. Мій сину! Якщо будеш багатим чоловіком, не соромся поставити його на видному місці у своєму помешканні. Коли глянеш на той хрестик, завжди пригадай собі Того, котрий умер на хресті, і твою нещасливу матір, що умирала з хрестиком у руці. Нехай той хрестик скріплює тебе в невинності, побожності і чесноті, щоби'сь любив людей, як самого себе, і не вагався присвятити своє життя їх обороні, – навіть якщо б ти знав, що вони ніколи не подякують тобі за це.

Від довгої бесіди Геновефа

втомилася і втратила свідомість. Але незабаром прийшла до тями і говорила дальше:

– О, тільки б ти щасливо дійшов до свого батька, бо дорога страшна через ту глуху і безлюдну пушу, через ті величезні яри, через ті гострі скали і великі багна для тебе, дитино! Страшна і небезпечна та дорога. Але Господь Бог допоможе тобі, так як допомагає кожному перебути страшні небезпеки світу і провадить до вічного спасення – до неба, де одержуємо нагороду за всі наші терпіння. Не забудь також взяти з собою харчі і кий, щоби мати чим оборонити себе від диких звірів. Хоча ти ще слабкий, але з милості Господа Бога, я, слабка жінка, відстрашила вовка, – то Він оборонить і тебе від всякого лиха.

Під вечір хвороба Геновефи посилювалася: подих її ставав щораз коротшим, тихішим, холодний піт виступав на її чоло. Вона збирала ще рештки сил і, дивлячись на дороге дитя, сказала слабким та зворушеним голосом:

– Сину! Клякни, нехай ще раз поблагословлю тебе, так як благословляла мене моя мати, коли я з нею розлучалася, бо бачу, що вже наближається моя остання година.

Бідний хлопець вклякнув, схилив заплакане обличчя до землі і зложив побожно руки, а Геновефа положила на його голову руку і говорила тремтячим голосом:

– Сину мій дорогий! Нехай Господь Бог благословить тебе. Ісус Христос нехай буде завжди з тобою, а Святий Дух нехай керує твоїми кроками, щоб ти не зробив у своєму житті ніякого зла.

Відтак поблагословила його хрестом, пригорнула до грудей і сказала:

– Болеславе, сину мій! Коли тепер підеш поміж люди і будеш дивитися на злі вчинки, пам'ятай, щоби'сь не зіпсувався, а коли будеш жити в достатках і вигодах, пригадай собі завжди слова матері умиряючої. Бо коли б ти забув про мою любов, про мої материнські сльози і про мої останні слова, то на віки будеш від мене відлучений.

Вже більше не могла говорити, упала на своє ложе і довго лежала непритомною, а бідний хлопець не знав, чи мати спить, чи вже вмерла. Клякнув біля неї і, заливаючись рясними сльозами, повторював ті слова: «О, Боже, лиши мені мою матір! О, Ісусе Христе! Верни їй життя!»

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Вітаємо Ювіларів!

У січні святкують ювілеї:

40-річчя священства " о. Василь Притула (01.01)

15-річчя священства " о. Орест Козут (16.01)

5-річчя священства " о. Ігор Підківка (25.01)

45-річчя уродин " о. Степан Нанівський (09.01)

40-річчя уродин " о. Андрій Мацьків (08.01)

40-річчя уродин " о. Іван Патроник (19.01)

40-річчя уродин " о. Павло Іршак (21.01)

35-річчя уродин " о. Тарас Гринчишин (18.01)

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ

1. Річард Піндел написав оповідання «Чийсь син». У ньому він розповідає, як один юнак, який утік із дому, пише листа своїй матері, в якому просить, аби батько пробачив йому і знову вважав своїм сином. «...Через кілька днів я проїжджатиму повз наш будинок», – пише юнак. – «Якщо батько хоче, щоби я повернувся, то нехай подасть мені знак – вивісить на яблуні біля нашого будинку шматок білого полотна».

І от він уже в поїзді. Незабаром за поворотом повинен з'явитися будинок його батьків і яблуня, але юнак настільки охоплений хвилюванням і страхом, що не має сил навіть глянути у вікно – а що, якщо на яблуні не виявиться знака? Повернувшись до свого сусіда, він попросив його тремтячим голосом: «Допоможіть мені. Зараз за поворотом ви побачите будинок і поруч із ним – дерево. Подивиться, чи не висить на ньому що-небудь» Коли поїзд пройшов повз його будинок, схвилюваний юнак запитав супутника: «Скажіть, чи не помітили ви білої матерії на дереві?» І той здивовано відповів: «Так, звичайно, помітив. Синку, біла матерія розвивалася на кожній гілці цього дерева!»

Ця розповідь – відображення істини про велике Боже милосердя.

2. Один солдат купив в Індонезії мавпу. Та незабаром він помітив, що вона болісно реагує на його дотики. Звернувши на це увагу, солдат зауважив на тілі мавпи інфіковану болючу рану. Коли ж він уважніше придивився до рани, то зрозумів, що стало її причиною. Очевидно, коли мавпочка була ще маленькою, хтось перев'язав її тільце дротом і пізніше, коли вона «переходила з рук у руки», нові власники просто не зауважували, що на ній закріплено дрот, який у міру того, як мавпочка росла, упивався в її тіло і спричиняв усе більші муки. У той же вечір солдат, виголивши вовну біля рани, обережно зняв дрот. Поки він це робив, мавпа терпляче лежала із заплоченими очима, хоча

видно було, що ця процедура для неї досить болюча. Але як тільки операцію було закінчено, мавпа почала радісно стрибати, а потім вискочила до нього на коліна і ніжно обійняла його за шию.

Біль сповіді – це біль звільнення, і вона – ніщо у порівнянні з болем, який відчуваєш, коли тебе мучить гріх.

3. Якось англійський скрипаль Пітер Кропер був запрошений до Фінляндії з концертом. Виступ був настільки важливим, що Королівська музична академія надала Пітеру найціннішу скрипку Страдіварі, яку відомий майстер виготовив 285 років тому. Однак під час концерту трапилася жахлива подія: підіймаючись на сцену, Пітер спіткнувся й упав, а скрипка, ударившись об підлогу, розкололася на шматки. Пітер повернувся до Англії в шоковому стані.

Скрипковий майстер Чарльз Бер довго трудився над відновленням розбитої скрипки. Нарешті інструмент був готовим. Боже, як звучала ця скрипка! Її новий голос став ще прекраснішим, аніж колишній!

Історія скрипки – моя історія. Гріх майже знищив мене – але Бог, майстер з відновлення розбитих душ, відтворив мене. Мое звучання тепер набагато краще, ніж колись. Як я тепер повинен віддячити Богові за те, що Він мені зробив?

«ЩИРИЙ ЖАЛЬ – ЦЕ ПЕРЕСТАТИ ГРІШИТИ» (св. Амвросій).

4. Каплиця св. Юрга в Лондоні була побудована на згадку про жертви Другої світової війни, які загинули під час бомбувань. У каплиці перебувають чотири великі книги, в яких записані 60.000 прізвищ. Щодня під час богослужіння відкривається чергова сторінка списку. Коли зачитуються прізвища, ти не знаєш, ким були ці люди: чи були вони багатими, чи бідними, злими чи добрими, негарними чи вродливими. І це не важливо. Важливо лише те, що саме вони встигли зробити за той час, який дав їм Бог.

**ЧИ НЕ НАГАДУЮТЬ ЦІ ІСТОРІЇ
ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?**

Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більше редактор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.